

karanlık kitaplık

ALGERNON BLACKWOOD

wendigo

ithaki

Çeviren:
Kemal Baran Özbek

ALGERNON BLACKWOOD

1869'da İngiltere'de doğdu. Muhafazakâr inançlara sahip aristokrat bir aile tarafından büyütüldü. Maceracı bir karakteri vardı ve eğitimini devam ettirmek yerine farklı ülkelerde çeşitli girişimlerde bulundu. Mandıracılık, otel işletmeciliği, gazetecilik gibi birbirinden çok farklı mesleklerde çalıştı. Hayatının değişik dönemlerinde psikiyatri, Budizm ve Doğu felsefelerine, okült konulara ve mistisizme merak sardı. Doğaüstü temalara ilgi duyduğu kadar doğaya da ilgi duydu ve uzun seyahatler yaparak gözlemlerde bulundu. Başyapıtlarından biri olan *Wendigo*, ilk kez 1910'da yayımlanan *The Lost Valley and Other Stories* kitabında yer aldı. 1934'te BBC radyosunda hayalet hikâyeleri okumaya başladı ve büyük takdirle karşılanarak televizyona geçti. İki yüzün üzerinde öyküye, on iki romana, birçok tiyatro oyununa da imza atan, "Hayalet Adam" lakabıyla tanınan Blackwood 1951'de öldü ve külleri çok sevdiği İsviçre Alpleri'ne saçıldı.

Wendigo

Algernon Blackwood
Wendigo

İthaki Yayınları - 2418
Karanlık Kitaplık - 65

Yayın Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Yankı Enki*
Yayıma Hazırlayan: *Yankı Enki*
Düzelti: *Merve Çay*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul

ISBN: 978-605-265-160-5

Sertifika No: 63989

Türkçe Çeviri © Kemal Baran Özbek, 2023
© İthaki, 2023

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ithakiyayıngrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

karanlık kitaplık

Algernon Blackwood

Wendigo

İngilizce aslından çeviren
Kemal Baran Özbek

ithaki

I

O sene araziye çıkan avcı gruplarının arasında kayda değer sayıdası taze iz namına hemen hemen hiçbir şey bulamadı; çünkü sığınlar eşine nadir rastlanır ölçüde ürkeklik gösteriyordu ve hâl böyleyken Nemrudların* pek çoğu aile ocağına dönüşte zihnin türetebileceği en geçerli bahaneleri hazır etmek durumunda kaldı. Dr. Cathcart da tıpkı diğerleri gibi eve eli boş dönmüştü fakat diğerlerinin aksine, o güne değin vurulmuş erkek sığınların hepsine birden değecek bir maceranın anısını beraberinde getirdiğini iddia ediyordu. Şu da var ki, aslen Aberdeenli olan Cathcart sığın geyikleri yanı sıra başka şeylerle de ilgiliydi, insanın hayal gücünün uzanabileceği en aşırı sınırlar mesela... Gelgelelim bahsi geçen bu öykü bizzat kaleme aldığı *Sanrılar Dağarcığı* başlığını taşıyan kitapta (aynı zamanda yakın arkadaş olduğu bir meslektaşına bir keresinde belirttiği üzere) sırf kendisi bir bütün olarak ele alındığında olayın içinde ona ilişkin sağlam bir yargıya varmasına imkân bırakmayacak ölçüde özel bir yer işgal ettiği gibisinden basit bir sebepten ötürü yer bulamamıştır...

Kendisi ve rehberi Hank Davis'ten başka, kariyerini "Wee Kirk"** ile taçlandırmak üzere yola çıkmış (o dönemde Kanada ormanlarının balta girmemiş iç kesimlerine ilk defa ziyarette bulunan) Simp-

* Nemrudlar: Tevrat'taki Babil Kulesi bölümünde bahsi geçen ve avcılıktaki ustalığına vurgu yapılan Kral Nemrud'dan hareketle, "gezgin avcılar" anlamında kullanılan tabir. *–çn*

** Wee Kirk: İskoç dilinde "küçük" anlamına gelen *wee* sözcüğü ile Cermen dillerinde "kilise" anlamına gelen ***kirk*** sözcüğünün bir araya getirilmesiyle oluşan bu tabir genel anlamda ilahiyat kariyerini ifade eder. *–çn*

son adında genç bir ilahiyat öğrencisi olan yeğeni ve bir de onun rehberi Défago paylaşacaktı bu deneyimi. Joseph Défago doğup büyüdüğü memleket olan Quebec Eyaleti'nden yıllar önce şartlar gereği ayrılmış ve Kanada Pasifik Demiryolları halen yapım aşamasındayken soluğu Rat Portage'da* almış Fransız asıllı bir "Canuck"** idi; ormanlık arazide hayatta kalmanın incelikleri üzerine olduğu kadar yörenin folklorunda yer etmiş unsurlar üzerine de hayli bilgi sahibi bulunması bir yana, yeri geldi mi nehir boyunca kürk taşımacılığı yapan teknecilerin geçmişi çok eskilere dayanan o şarkılarından örnekler söylemekle kalmayıp kamp ateşinin başına toplanmış herhangi bir topluluğu dudak uçuklatıcı av öyküleriyle heyecana da sürükleyebilen biriydi. Dahası, uçsuz bucaksız yaban topraklarının yalnız ve hüzünlü yaradılışlı gezginler üzerinde bıraktığı şu tılsımlı hava karşısında da fazlasıyla hassastı ve insanın kendisini bir başına bulduğu araziye özgü hissiyata saplantı derecesine varan romantik bir tutkuyla bağlıydı. Issız ormanlardaki yaşantı onu âdeta büyülüyordu... O toprakların bağrında saklı gizemleri çözümleme becerisi de yine bu tutkudan güç alıyordu hiç kuşkusuz.

Birazdan hikâyesini anlatacağımız keşif gezisine onun da katılması konusunda ısrar eden kişi Hank olmuştu. Hank onu öteden beri tanır ve ona sarsılmaz bir güven duyardı. "Hani arkadaşlar arasında olur ya", işte ona öylesinden sövüp saymaktan da geri kalmazdı ve hiçbiri zerre kadar anlam taşımamakla beraber hayli zengin ve de renkli bir küfür dağarcığına sahip olduğundan, bu birbirinden gözü pek ve çetin iki orman adamı arasında cereyan eden konuşmalar genellikle son derece canlı ve neşeli bir tabiata bürünürdü. Bununla birlikte, taşra yörelerinin raconuna uygun şekilde pek tabii ki "Dok" diye nitelediği eski "av üstadı" Dr. Cathcart'a duyduğu saygıdan ve aynı zamanda genç Simpson'ın daha şimdiden "az çok papaz

* Rat Portage: Kanada'nın Ontario eyaletinde şehir, günümüzdeki ismi Kenora. *–çn*

** Canuck: İngilizlerin "Fransızlara ve Kızılderililere Karşı Verilen Savaş" (French and Indian War) diye nitelediği Yedi Yıl Savaşları'nın ardından Kanada'da varlığını sürdürebilmiş Fransız asıllı göçmenlere verilen isim. Kimi zaman Hollanda ve Alman asıllı Kanadalılar için de kullanılır. *–çn*

sayılacağı" fikrinden ötürü olsa gerek, Hank bu küfür sağanağına bir nebze set çekmeye razı gelmişti. Défago'ya ilişkin ise onaylamadığı yegâne bir husus vardı, o da, Fransız asıllı Kanadalı tarafından zaman zaman sergilenen ve Hank'in alenen onun damarlarındaki Latin kanına atfetmekle kalmayıp bazen hiçbir unsurun onu ağzını açıp da tek kelime etmeye sevk edemeyeceği kadar derin ve kasvetli bir çeşit sessizlik nöbeti geçirişine vurguda bulunurcasına "lanetlenmiş ve huzursuz bir zihnin ürünü" diye nitelediği hâllerdi bunlar. Anlaşılan o ki Défago hayal gücü kuvvetli ve her daim bunalım içindeki biriydi. Söz konusu nöbetlere uzunca süre "uygarlığa" maruz kalmanın neden olduğu âdeta şaşmaz bir gerçekti, nitekim yabanıl arazide geçirilen birkaç gün bu nöbetleri her defasında sonlandırmaya yetiyordu.

Bahse konu "ürkek sığın yılının" ekim ayının son haftası kendilerini Rat Portage'ın kuzeyindeki ıssız arazinin, görüp görülebilecek en bakir ve ırak diyarlardan birinin bağrında bir kamp ateşinin başına çökmüş bulan dört kişilik grup bu üyelerden meydana geliyordu işte. Geçmiş yılların av gezilerinde Dr. Cathcart ile Hank'e eşlik etmiş bir Kızılderili olan Punk da onlarla birlikteydi ki ekibin aşçısı rolünü o üstlenmişti. Görevi diğerleri yokken kampa göz kulak olmak, balık tutmak ve kaşla göz arasında geyik etinden biftek pişirip kahve demlemekten ibaretti. Geçmişte kendisine hamilik etmiş işverenlerden yadigâr kalma yırtık pırtık giysiler geçirmişti sırtına ve gür siyah saçlarıyla teninin o koyu rengi olmasa, bu lime lime şehirli elbiseleri içinde gerçek bir kızılderiliye, ancak yapma bir makyajla zenci rolüne çıkmış bir sahne sanatçısının gerçek bir Afrikalıya benzediği kadar benzeyebilirdi. Tüm bunlara rağmen, soyu tükenmekte olan halkına özgü içgüdülerden halen bir nebze saklı kalmıştı Punk'ın içinde; o deliksiz suskunluğu ve zorluklar karşısında dayanma gücü varlığını koruyordu; batıl inançları da tabii.

Keskin alevler saçarak kıpraşan kamp ateşinin başına çöreklenmiş ekip üyelerinin o gece pek de morali yoktu, çünkü herhangi bir sığın geyiğinin varlığına dair tek bir işarete dahi rastlanmadan koca bir hafta gelip geçmişti. Défago şarkısını söyledikten sonra hiç ara

vermeksizin bir hikâye anlatmaya girişmişse de heyheyleri üzerinde olan Hank "anlatırken olan biteni öyle çarpıtıp birbirine karıştırıyorsun ki sonuçta geriye cılız bir yalandan öte bir şey hemen hemen kalmıyor" diyerek ikide bir onun kafasına kaktığından olsa gerek, Fransız en sonunda görünüşe göre hiçbir şeyin zedeleyemeyeceği küskün bir sessizliğe gömülmekten kurtulamamıştı. Dr. Cathcart ile yeğeni ise hayli yorucu geçen bir günün ardından bitap düşmüş vaziyetteydi. Bulaşıkları yıkayan Punk sonradan uyku mekânı olarak da kullanacağı derme çatma dallardan müteşekkil çardağının altında kendi kendine homurdanmakla meşguldü. Yavaş yavaş cılızlaşıp tükenen kamp ateşini körüklemeye hiçbiri tenezzül etmiyordu. Yıldızlar bir kış göğünün başları üzerinde teşkil ettiği fonda parlıyordu ve rüzgâr o denli nadir esiyordu ki buz kütleleri arkalarında uzanan dingin gölün kıyılarını usulca bürümeye çoktan başlamıştı bile. Bıkıp usanmaksızın çevresine kulak kabartmakta olduğu hissi uyandıran devasa ormanın sessizliği gitgide yayılarak onları sarmalıyordu.

Kendine has o genizden gelen sesiyle Hank oldu sükûneti ilk bozan.

"Yarından tezi yok başka bölgeye geçerim derim, Doktor," dedi üzerine basa basa, bakışlarını kamp ateşinin öte yanında oturan işverenine dikerek. "Bu kesimlere saplanıp kaldığımız sürece zerre şansımız olmadığı aşikâr."

"Kabul," dedi Cathcart, düşüncelerini daima olabildiğince az sözcükle ifade eden birine yakışır şekilde. "Bence iyi bir fikir."

"Elbette iyi bir fikir, üstat," diyerek söze kaldığı yerden devam etti Hank, kendine güvenen bir edayla. "Düşünsene bir, sen ve ben batıya vursak kendimizi, Garden Lake tarafına mesela! O ıssız topraklara içimizden hiçbiri ayak basmadı henüz..."

"Ben de sizinleyim."

"Défago sen de Bay Simpson'ı yanına alıp ufak kanoyla yola çıkarsın, beraberce Elli Ada Sulağı'nı* aşıp gölün karşı kıyısına ula-

* Fifty Island Water: Günümüz Kanada-ABD sınırının bir kısmını teşkil eden Saint Lawrence Nehri üzerinde, bin sekiz yüz altmış dört adadan müteşekkil takımada. *–çn*

şırsınız ve bir kere güney kıyısına vardınız mı oraları adamakıllı kolaçan edersiniz. Geçen sene sığınlar o yörede 'fink atıyordu' dense yeridir, kimbilir, belki bize inat bu sene de aynını yaparlar."

Gözlerini kamp ateşine sabitlemiş olan Défago bu öneriye cevaben ağzını açıp da tek kelime etmemişti. Hikâyesinin yarıda kesilişinden kaynaklanan gücenikliği devam ettiğindendi belki.

"Bu yıl oralara değin uzanan bir kafile olmadı ve ben az önce ortaya attığım varsayımın *doğru* olduğuna dair cebimdeki son kuruşuna bahse varım!" Kesin bir dayanağı varmış gibi kendinden emin bir şekilde yapmıştı Hank bu vurguyu. Sözlerine devam etmeden önce ortağına delici bir bakış fırlattı. "İyisi mi ipek dokuma küçük çadırı da yanınıza alıp birkaç geceliğine açılın buradan uzağa," diye tamamladı konuşmasını, mevzu karara bağlanmışçasına. Hank bu av partisinin her anlamda yöneticisi ve de grubun lideri kabul ediliyordu ne de olsa.

Défago'nun bu tasarıya hiç de hevesle yaklaşmadığını anlamak diğerleri açısından pek de zor değildi, fakat ondaki bu sessizliğin perde arkasında sıradan bir onaylamamanın ötesinde bir şeyler gizliydi âdeta ve duyarlı hatlara sahip o esmer çehresinden ansızın tutuşan bir kıvılcım hızıyla şüpheli bir ifade geçivermişti... diğer üçünün gözünden kaçacak kadar hızlı değildi yine de.

"*Bana* öyle geliyor ki bir nedenden ötürü korkuya kapıldı," dedi Simpson sonradan, paylaştıkları çadırda amcasıyla baş başa kaldıklarında. Dr. Cathcart buna hemen bir yorumda bulunmamıştı gerçi, fakat bahse konu adamın yüzünü yalayıp geçen o şüpheli ifade, onu göz ucuyla yakaladığı vakit zihninin bir köşesine kazımasına yol açacak kadar ilgi uyandırmıştı kendisinde. Adamın bu hâli onun içine tanımlayamadığı bir huzursuzluk salmıştı o an için.

Gelgelelim bunun farkına ilk varan pek tabii ki Hank olmuştu ve işin tuhafı adamın bu gönülsüzlüğü onda tepki uyandırıp öfkeye sebep olacağına onu hemen o an işi gırgıra vurmaya sevk etmişti.

"Ama bu yıl hiç kimsenin o kesimlere uzanmamış olmasının ardında *özel* bir sebep yatıyor değil elbet," diye belirtti, sesinin tonunda bariz bir alçalma ile; "senin sandığın sebep değil en azından!

Geçen sene bölgede kopan yangınlar ahaliyi oradan uzak tutmuştu, bu sene ise bana sorarsanız... bana sorarsanız gidişat böyle oldu işte ve hepsi bu!" Bu konuşmayı yaparkenki tavrından ekibin geri kalanını cesaretlendirme niyetinde olduğu anlaşılıyordu.

Joseph Défago bir an için başını kaldırıp ona baktıysa da hemen akabinde gerisingeri indirmişti. Bununla eşzamanlı olarak ormanın derinliklerinden kopup gelen bir esinti kamp ateşinin etrafında nefes misali süzüldü ve sönmeye yüz tutmuş korları yeniden canlandırdı. O esnada Dr. Cathcart rehberin yüzündeki ifadeyi bir kez daha yakalama olanağı bulmuş ve gördüğü şey karşısında bir kez daha hoşnutsuzluk duymuştu. Gerçi adamın hâli tabiatını ele verir nitelikteydi bu defa. Nitekim o gözlerde ruhunun en derin noktasına dek nüfuz etmiş bir korkunun tesiri altındaki bir adamın bakışları okunuyordu. Bu gözlem doktorun huzurunu kendisini bile şaşırtır ölçüde kaçırmıştı.

"Kötü huylu Kızılderililer mi var yoksa o kesimlerde?" diye sordu güleç bir edayla, ortamın gerginliğini bir nebze hafifletme gayesiyle, bu incelikli numarayı kavrayamayacak kadar uykulu olan Simpson ise bir yandan ağzını kocaman açıp esneyerek yatağına doğru uzaklaşırken "veyahut da... arazide bir terslik olmasın sakın?" diye ekledi, çoktan yeğeni işitemeyeceği uzaklığa varmışken.

Hank her zamanki şakacılığından en ufak iz taşımayan bir ifadeyle bakışlarını doktorunkilere sabitlemişti şimdi.

"Tırsıyor, hepsi bu," diye yanıtladı sevecenlikle. "Eski peri masallarına gidiyor aklı ve tırsıyor işte! Olay bundan ibaret, değil mi, eski dostum?" Bu son ifadeyle eşzamanlı olarak Défago'nun kamp ateşine yakın duran mokasenli ayağına dostane bir tekme attı.

Bunun üzerine Défago daldığı hülyalar ansızın yarıda kesilmişçesine ani bir hareketle başını kaldırmıştı ama o hülyalar çevresinde olup biten ve de konuşulan ne varsa algılamasına baştan beri engel olmamıştı belli ki.

"Tırsmak mı... *kim demiş*?" diye yanıtladı, heyecanla karışık bir meydan okuma eşliğinde. "Bu ormanlarda ve kırlarda Joseph Défago'yu korkutabilecek hiçbir şey yoktur, aklınıza yazın bunu!"

Konuşma tarzından fışkıran tabii enerji söylediklerinin gerçeği tümüyle mi yoksa kısmen mi yansıttığını anlamayı olanaksız kılıyordu.

Hank doktordan yana dönmüştü bu defa. Ne var ki, önceden söylediklerine tam bir şeyler eklemek üzereydi ki ansızın durup başını çevirdi. Hemen arkalarında, karanlığın içinden yükselen bir ses üçünün birden o yöne dikkat kesilmesine yol açmıştı. Onlar konuştuğu sırada uzanmakta olduğu çardaktan doğrulup kalkmış ve kamp ateşini sarmalayan ışık huzmesinin dış sınırının hemen ötesine gelip dikilmiş bulunan yaşlı Punk'tı dikkatlerini celbeden. Bir şeylere kulak kabartıyordu sanki.

"Neyse Doktor, başka sefere!" diye fısıldadı Hank, göz kırparak, "ortam bu denli gergin olmadığı bir vakit devam ederiz!" Der demez ayağa fırlayıp Kızılderili'nin sırtına bir şaplak indirdi ve yüksek telden seslendi: "Haydi ateşin başına gel de o pasaklı kırmızı postunu biraz ısıt." Ardından onu alevlerin yakınına sürükleyip ateşi bir miktar daha odunla beslemeye koyuldu. "Bir-iki saat önce bize çektiğin ziyafet takdire şayandı," diyerek içtenlikle sürdürdü sözlerini, adamın düşüncelerini farklı bir seyre oturtmak ister gibi, "ve biz burada keyif içinde oturmuş kıçımızı ısıtırken senin orada o moruk bedenin buz keserek öylece dikilmene izin vermek düzgün bir Hıristiyan'a yakışmaz!" Bunun üzerine ateşe sokulan ve ayaklarını ısıtmaya koyulan Punk her ne kadar berikinin içeriğini ancak yarım yamalak anlayabildiği bu gevezeliği karşısında belli belirsiz gülümsediyse de bir şey söylememeyi yeğlemişti. Konu hakkında daha fazla çene yormanın nafile olacağına kanaat getiren Dr. Cathcart ise çok geçmeden yeğeninin örneğini takip etmiş ve diğer üç adamı şimdi daha bir harlı yanan kamp ateşinin başında tütün tüttürmeye bırakarak çadırına çekilmişti.

Orayı kendisiyle paylaşan kişiyi uyandırmadan bu denli dar bir çadırın içinde soyunmak pek de kolay olmayacağından, elli küsur yaşına rağmen Cathcart, yıllar yılı zorlu koşullara katlanmanın sağladığı dayanıklılık ve enerjik yaradılışı sayesinde Hank'in "ömrünün alacakaranlığına erişmiş biri için hiç de yabana atılmaz" şeklinde niteleyeceği bir eyleme imza atıp açık havada uyumaya girişmişti.

Bu doğrultuda gerekli hazırlıkları yaparken de bir yandan Punk'ın o esnada çoktan çardağına geri döndüğünü ve Hank ile Défago'nun çekiç ve maşa misali veya daha doğru bir ifadeyle çekiç ve örs misali iş başında olduğunu fark etmişti ki burada örs işlevini görmek Fransız asıllı küçük Kanadalıya düşüyordu. O pek bilindik Vahşi Batı melodramının geleneksel fonu sahnelenmekteydi âdeta: Suratlarına kâh kızıl kâh kara gölgeler düşürerek titreşen kamp ateşi; iki yandaki siperliklerinden biri yukarı bükülü şapkası ve ayağına geçirdiği mokasenlerle "bakir diyarların" kötü adamı rolüne soyunmuş Défago; tıraşlı yüzü ve her daim şapkasız bıraktığı başı ve hele ki umursamaz bir tavırla omuzlarını silkişiyle kandırılmaya açık o dürüst kahramanı canlandıran Hank ve nihayet, geri planda her şeye kulak misafiri olarak varlığıyla ortama gizem katan Punk. Bu ayrıntıları gözlemleyen doktor gülümsemekten alamadı kendini; gelgelelim benliğinin derinliklerinde bir şeyler –ki bunun ne olduğunu çözmekten şimdilik çok uzaktı– belli belirsiz kıpraşıyordu aynı zamanda, onu uyarmak isteyen bir çeşit dürtü güçlükle hissedilir bir nefes misali ruhunun kabuğu etrafından süzülüyor ve kendisi tam onu kapıp işin aslını öğrenecekken birdenbire çekilip gidiyordu sanki. Bu hissin izini sürse Défago'nun gözlerinde rastlamış olduğu o "ürkmüş ifade"ye ulaşırdı muhtemelen; "muhtemelen" diyordu... çünkü aksi hâlde bu firari hissin ima ettiği şey onun genellikle pek keskin olan algılarından kaçmayı her nasılsa başarmış demekti. Üstü kapalı bir şekilde duyumsuyordu ki Défago öyle ya da böyle sorun çıkarabilirdi... Ne de olsa Hank kadar istikrarlı bir rehber sayılmazdı o... Belli bir yere kadardı becerisi...

Simpson'ın çoktan gürül gürül bir horlama eşliğinde uykuya daldığı o sıkış tepiş çadıra girmeden önce ekibin geri kalan üyelerine son bir bakış attı. Zencilerin eğlenmek üzere bir araya geldiği şu New York mekânlarında sıkça görülen cinsten çılgın bir Afrikalı misali sövüp sayan Hank çarptı gözüne; ama "düşkünlük derecesinde bir sevgi"den kaynaklanan bir sövgüydü bu. Kendilerini dizginlemelerine yol açan unsur artık uykuya dalmış olduğuna göre gülünç küfür sözcükleri rahatça havada uçuşmaya başlamıştı şimdi.

Bir an sonra kolunu nazikçe diye nitelenebilecek bir tavırla yoldaşının omzuna attı ve geceyi içinde geçirecekleri çadırın hafif parıltılar saçarak onları beklediği gölgelerin arasına yöneldiler. Hemen akabinde Punk da onları örnek aldı ve tam aksi istikametteki bir noktaya sermiş olduğu kokuşmuş battaniyelerin ortasına gömülüp gözden kayboldu.

İyiden iyiye bastıran yorgunluk ve uyku hissi Elli Ada Sulağı'nda Défago'yu bu denli ürkütecek ne olduğuna ve aynı zamanda Punk'ın varlığının Hank'in sözlerini tamamlamasına ne sebepten dolayı engel teşkil ettiğine dair zihninin derinliklerinde beliren müphem kuşkuyla savaştığı hâlde Dr. Cathcart'ı da pes ettirecekti. Nitekim çok geçmeden uyku baskın çıktı. Merakını uyandıran sorulara ertesi gün de cevap bulabilirdi pekâlâ. Şu kaçak sığınların izini sürdükleri sıra Hank'in ona işin gerçeğini açıklamak için bol bol vakti olacaktı.

Küçük kamp yerine derin bir sessizlik çökmüş, bu tekinsiz yabanıllığın iki çenesi arasına âdeta cüretkârca çöreklenmişti. Göl yıldızların altında siyah camdan bir şerit gibi parıldıyordu. Havada iliklere işleyen bir serinlik vardı. Uzak dağ sırtlarından ve yeni yeni buz tutan göletlerden mesajlar taşıyarak ormanın dipsiz derinliklerinden sessiz dalgalar hâlinde dışarı vuran soğuk gece rüzgârlarında, yaklaşan kış mevsiminin soluk ve kasvetli kokuları hissedilmeye çoktan başlamıştı. Beyaz adamın o körelmiş koku alma yetisiyle bunları duyumsaması beklenemezdi elbet; kampın orta yerinde tüten odun ateşinin yaydığı koku, yüz elli kilometre çapında bir alanda ne kadar yosun, ağaç kabuğu ve balçık kokusu varsa onların burnundan gizlemeye yeterdi. Ormanlık arazinin ruhuna içten içe aşina olan Hank ve Défago bile burun deliklerini boşuna açarlardı böylesi bir durumda...

Gelgelelim aradan bir saat geçtikten sonra, herkes deliksiz bir uykuya dalmış olduğu vakit, yaşlı Punk battaniyesinin içinden sürünerek çıktı ve bir gölge gibi süzülerek gölün kıyısına indi, sadece ve sadece Kızılderili kanından gelen birinin becerebileceği bir sessizlik içinde. Başını kaldırıp çevreye göz gezdirdi. Kesif karanlık pek bir ayrıntı seçmeye olanak bırakmıyordu fakat tıpkı vahşi hayvan-

lar gibi, karanlığın gem vuramayacağı başka duyulara da haizdi o. Önce dinledi, ardından sesli bir şekilde havayı kokladı. Bir baldıran sapı misali hareketsiz şekilde orada öylece dikildi. Yaklaşık beş dakika sonra bir kez daha başını kaldırıp havayı kokladı ve bir o kadar daha bekledikten sonra bunu yineledi. Havanın keskin kokusunu içine çekerken o harikulade gelişmiş duyularının yarattığı karıncalanma dışarıdan gözlemleyen birinin asla fark edemeyeceği biçimde vücudundaki tüm sinirlere yayılıyordu. Derken yalnızca vahşi yaşama alışkın kişilerin ve vahşi hayvanların nail olabileceği bir hünerle varlığını onu çevreleyen karanlığınkiyle kaynaştırarak, kendisini gölgeler içinde bir başka gölgeden farksız kılan gizliliği elden bırakmadan, kaşla göz arasında çardağına ve yatağına geri döndü.

Uykuya henüz dalmıştı ki az önce rüzgârda algılamış olduğu değişim yıldızların göle düşen yansımasında hafif bir titreşime yol açtı. Elli Ada Sulağı'nın karşı yakasında kalan bölgenin en ırak yarlarından yükselen bu esinti az önce gözlerini dikip seyrettiği yönden çıkageliyor ve neredeyse işitilemeyecek kadar silik, nefesten farksız bir fısıltı eşliğinde ulu ağaçların tepelerini yalayarak uykunun en derin evresine varılmış bulunan kamp yerinin üzerinden geçiyordu. Onunla eşzamanlı olarak, bir Kızılderili'nin benzersiz duyularınca bile algılanamayacak denli derin ve de uzak, tuhaf ve uçuk, yabancı ve anlamlandırılması zor bir tekinsizlik hissi taşıyan bir koku, gecenin en ıssız patikalarını aşıp gelerek bir anlığına havada asılı kaldı.

Her ne kadar bu durum onları uyandırmaya yetmemiş olsa da, hem Fransız asıllı Kanadalı hem de Kızılderili kanı taşıyan adam tam da o sırada uykularında huzursuzca kıpırdandılar. Hemen o esnada, bu unutulmaz ölçüde tuhaf koku bir hayalet misali süzülerek uzaklaştı ve bakir ormanların bağrında yok olup gitti.

II

İzleyen günü henüz tan ağarmamışken büyük bir hareketlilikle karşılamıştı kamp yeri. Geceleyin hafif bir kar yağışı olduğundan hava sertti. Punk'ın görevlerini erkenden yerine getirdiği belliydi çünkü kahve ve kızarmış domuz pastırması kokuları tüm çadırlara erişiyordu. Herkesin neşesi yerindeydi.

"Rüzgâr yön değiştirmiş!" diye seslendi Hank büyük bir canlılıkla, bir yandan Simpson ile rehberinin küçük kanoyu yolculuk gereçleri ile doldurmaya çoktan başladığını gözlemleyerek. "Gölün karşısına doğru esiyor... tam da sizin işinize gelecek yönde, beyler. Üstelik gece yağan kar zeminde devasa izler kalmasına yol açacak! O taraflarda gezinen sığın varsa, rüzgâr böyle estiği sürece sizin en ufak bir kokunuzu dahi alamaz. Bol şans, Mösyö Défago!" diye eklemeyi de ihmal etmedi, sözcükleri bu defaya mahsus Fransızca telaffuzuyla söylemeye özen göstererek, "*bonne chance!*"

Geçen geceki durgunluğu üzerinden atıp güne morali hayli yüksek başlamış gözüken Défago da onun bu iyi dileklerine aynı sevecenlikle karşılık verdi. Cathcart ile Hank'in batıya doğru uzanan patikada bir hayli yol katetmesi ve Défago ile Simpson'ın yanlarında ipek kumaştan çadır ve kendilerine iki gün yetecek miktarda erzakla gölün orta yerinde bir aşağı bir yukarı sallanan minik siyah bir lekeden ibaret kalacak ölçüde doğu yönünde uzaklaşmasıyla beraber, saat sekize varmadan kamp yaşlı Punk'a emanetti.

Havadaki kış keskinliği şimdilerde ağaçlık bayırların zirvelerinde belirmiş ve aşağıda uzanan göl ve orman diyarını yaydığı ılık ısıyla selamlamış olan güneş sayesinde bir nebze yumuşamıştı; gerdanlı

dalgıç diye tabir edilen kuşlar rüzgârın gölden kaldırıp savurduğu ışıl ışıl köpüklerin içinden geçerek ortama hareket katıyor, onlarla yakın akraba olan dalgıçkuşları güneşe doğru kaldırdıkları başlarını dört bir yana su sıçratarak çırptıktan hemen sonra gerisingeri suya dalıp ustaca gözden kayboluyordu; orman, o zamana dek tek bir insanın bile ayak basmadığı o geçit vermez yapısını yalnızlık hissiyle sarmalayan cüssesi ve azametiyle, arazinin üzerine yekûn biçimde serilmiş devasa bir halı misali gözlerin erişebileceği en uzak ufkun da ötesine doğru, ta Hudson Körfezi'nin buz tutmuş kıyılarına dek hiç sonu gelmeyecekmiş gibi uzanıyordu.

Suyun üzerinde dans edercesine süzülen kanonun pruvasında gayretle kürek çeken Simpson ilk kez tanık olduğu bu manzaranın haşin güzelliği karşısında hayranlığa kapılmaktan kendini alamamıştı. Yüreği özgürlük hissi ve göz alabildiğine uzanan toprakların yarattığı ferahlıkla dolarken ciğerleri tabiata özgü çeşitli kokular taşıyan serin rüzgârı içine çekiyordu. Onun hemen arkasına, kanonun kıç tarafına kurulmuş olan Défago ise yerli ezgilerinden kesitler söylüyor ve huş ağacından yapılma bu ağaç parçasını ona âdeta hayat verircesine yönlendirirken yol arkadaşının sorularına coşkunluk içinde yanıt vermekten geri kalmıyordu. İkisinin de neşesi yerinde ve yüreği ferahtı. Bu tür durumlarda kişiler aralarındaki yüzeysel, gündelik hayata dayalı ayrılıkları bir kenara bırakır; belli bir hedefe ulaşmak için elbirliği etmiş insanlara dönüşürler. Aslen işveren Simpson ile onun çalışanı konumundaki Défago çevrelerini saran bu ilkel koşulların orta yerinde en basit anlamıyla... iki adam, yani "rehberlik eden" ve "rehberlik edilen" hâline gelmişti artık. İçlerinde daha üstün bilgiye sahip olanı yolculuğun seyrine kumanda ediyordu, yaşça daha genç olanı ise bir an dahi tereddüt etmeksizin güya ast pozisyonunu benimsemişti. Tam da aksi yönden esen rüzgâra karşı yirmi kilometre boyunca azimle kürek sallayarak karşı kıyıya ulaşmalarıyla beraber Défago kendisine "Bay" diye hitap etmeyi bir kenara bırakıp "Söylesene, Simpson," ya da "Simpson patron," şeklinde konuşmaya başladığında bile bu duruma itiraz etmek aklının ucundan geçmemişti. Gülüp geçmiş ve

hatta bu vaziyetten hoşlanmıştı; kaldı ki bir süre sonra bu husus aklından tamamen uçup gidecekti.

Çünkü her ne kadar henüz pek de görmüş geçirmiş biri olduğu söylenemezse de bu "ilahiyat öğrencisi" hayatın pek çok alanında yeteneğe sahip, karakteri güçlü bir genç adamdı; bu gezi sırasında –ki bu vesileyle anavatanı ve de küçük İsviçre haricinde ilk kez farklı bir diyar gezip görme olanağı yakalamış oluyordu– çevredeki tüm unsurların devasa ölçekte oluşu onu ister istemez hayretler içinde bırakmıştı. Şimdi farkına varıyordu ki bu kadim ormanlara dair anlatılanları dinlemek başka bir şeydi, onları bizzat görmek ise bambaşka bir şey. Bu ortamda yaşam sürmek ve yabanıl tabiat koşullarına aşinalık kazanma yolları aramak ise aklı başında birinin o döneme değin yerleşik ve de değişmez bildiği kişisel değer yargılarını belli ölçüde değişime uğratmadan geçiremeyeceği bir süreçti.

Bu hissin henüz pek silik olan ilk emareleriyle yeni yapım .303 kalibrelik tüfeği eline alıp da onun o kusursuz, pırıl pırıl çifte namlusuna göz gezdirdiğinde tanışmıştı Simpson. Göl üzerinde yaptıkları ve halihazırda konakladıkları kamp yerine varmalarıyla sonuçlanan üç günlük yolculuk bu duyguyu daha ilerilere taşımıştı. Şimdi ise, vahşi toprakların sınırında yer alan kamp yerinden bütün bir Avrupa kıtası genişliğindeki yabanıl bölgelerin o el değmemiş bağrına atılmanın eşiğindeyken, içinde bulunduğu durumun doğurduğu duygular düş gücünün tamamen idrak edebildiği bir haz ve heyecan dalgasının benliğine yavaş yavaş yayılmasına yol açıyordu. Kalabalık bir güruh... veya neresinden baksan bir Titan karşısında Défago ile kendisi bir başlarına!

Bu ırak ve ıssız ormanların kasvetli ihtişamı içini ezici bir küçüklük ve acizlik hissiyle dolduruyordu. Geçit vermez ormanlarla kaplı bu arazinin olsa olsa merhametsiz ve dehşetengiz şeklinde nitelenebilecek o çetin tabiatı ufuk çizgisinin en uzak kesimlerinde süzülen mavimtırak ağaç kümeleri içinden âdeta yükselip kendini açığa vuruyordu. Bu manzaranın perde arkasında yatan sessiz uyarıyı algılayabiliyordu Simpson. Benzer şekilde, ne denli kesin bir çaresizlik içine düştüğünün bilincini de. Tükenmişlikten ve açlıktan kaynak-

lanacak amansız bir ölüm ile kendisi arasında âdemoğlunun doğa koşullarına hükmettiği uzak bir uygarlığın sembolü olan Défago duruyordu yalnızca.

Karşı kıyıya ulaşmalarını takiben Défago'nun kanoyu ters çevirişi, bunu yapmadan önce kürekleri dikkatlice toparlayıp kanonun altına yerleştirişi ve ardından hatları gözle seçilemeyecek kadar silik bir patikanın iki yanındaki ladin ağaçlarının gövdesini "Böylece, Simpson, başıma bir şey gelecek olursa şu işaretlerden hareketle kanonun yerini elinle koymuş gibi bulursun... sonra da yönünü güneşin batış istikametine verip kampa ulaşırsın, anlıyorsun değil mi?" gibisinden aldırışsız bir yorum eşliğinde baltayla "işaretlemeye" koyuluşu ona pek bir heyecan verici gelmişti.

Bunları sesine fark edilebilir en ufak bir ton değişimi dahi yansımadan, hayatta söylenebilecek en doğal sözlermiş gibi söylemişti, gel gör ki bu ifadede genç adamın o an içinde bulunduğu duygu yoğunluğunu olası koşullar karşısındaki aczinden de dem vuran bir kapsamda ortaya koyan bir tını da yok değildi. İlkel bir dünyada Défago ile bir başınaydı: Hepsi bu. İnsanoğlunun gelişiminin bir diğer sembolü olan kanoyu da bundan böyle artlarında bırakmak durumundaydılar. Ağaçların gövdesinde balta darbeleri yardımıyla açtıkları ufak sarı oyuklar kanoyu gizledikleri yeri ele veren yegâne işaretti.

Çok geçmeden, her biri kendi tüfeğini omzuna asan ve yanlarındaki heybelerle diğer yükleri aralarında pay edip sırtlayan iki yol arkadaşı ormanın içine mücevher misali saçılmış sayısız gölün pus tabakasıyla örtülü kıyılarını dolanarak, kâh kayalıkların ve devrik ağaç gövdelerinin üzerinden aşıp kâh yarı donmuş bataklıkları kateden belli belirsiz patika boyunca ilerlemeye koyuldu; saat beş sularında kendilerini ansızın ağaçlığın kenarında bulacaklar ve önlerinde göz alabildiğine uzanan, üzerinde çam koruları göze çarpan, her şekilden ve de ebattan adacıkla bezeli geniş mi geniş bir su kütlesi ile karşılaşacaklardı.

"Elli Ada Sulağı," diye belirtti Défago bitkince, "tam da güneş o yaşlı kel kafasını ona daldırmaya hazırlandığı sıra vardık üstelik!"

diye de ekledi, şuursuz bir şairanelikle; hemen akabinde geceyi geçirmek üzere kamp kurma hazırlığına giriştiler.

Belli bir hareketi yapmak için ne gereğinden fazla ne de gereğinden az vakit harcayarak iş gören o hünerli elleri yardımıyla verdikleri uğraş sayesinde, göz açıp kapayıncaya kadar ipek kumaştan çadır dışarıdan gerektiği ölçüde gergin, içeriden ise bir o kadar rahat şekilde kurulmuş, kınaçiçeği dallarından döşekler yerli yerine serilmiş, ancak üzerinde yemek pişirilmeye yetecek ve de olabildiğince az duman çıkaracak boyutta bir ateşin altı yakılmıştı. Genç İskoçyalı kendisini yol boyunca kanonun peşine takılan balıklar arasında yakalayabildiklerini temizleme işine verirken Défago sığın geyiği izi yakalar mıyım umuduyla "iyisi mi" çevredeki ağaçlıkta "şöyle bir tur atmaya" karar vermişti. "Boynuzlarını dayayıp sürttükleri şu koca kütüklerden bir tane çıkar *belki* karşıma," diye vurguladı kamptan ayrılırken, "bir de bakarsın mevsimin son akçaağaç yapraklarını çiğnerken gafil avlarım içlerinden birini..." Sonra gözden kayboldu.

Ufak tefek silueti gölge misali alacakaranlığa karışıp giderken ormanın onu bu denli çabuk sineye çekmesine bakakalan Simpson bu sahne karşısında içten içe hayranlık duymaktan kendini alamamıştı. Şunun şurasında birkaç adım atmış ve hemen akabinde gözden kayboluvermişti işte adam.

Gelgelelim o kesimlerde pek az çalılık vardı; ağaçlar aralarında belli bir mesafe kalacak şekilde, görece birbirinden uzak konuşlanmıştı; aralardaki boşluklarda ise ince uzun birer mızrağı andıran görüntüleriyle geri plandaki ladin ile köknarların muazzam gövdeleriyle tezat teşkil eden gümüşi renkli huş ağaçları ve akçaağaçlar göze çarpıyordu. Ara sıra beliren ve yüzeyindeki yıpranma izlerine bakılınca hayli yaşlı oldukları anlaşılan dev ağaçlarla yamru yumru omuzlarını zeminden ansızın fışkırtarak orada burada peydah olan gri kaya kütleleri sayılmasa, İngiltere'deki bir parktan farkı yoktu ortamın. Burasının insan eliyle bu hâle sokulduğu izlenimi edinmek işten değildi. Ne var ki, sağa doğru biraz daha yol alındığında, dört bir yana kilometrelerce yayılan yanık kesim arazinin gerçek yapısını ortaya koyuyordu... Geçen yıl çıkmış yangınların haftalarca yakıp

kavurduğu, şimdilerde toprağa saplanmış dev boyutlarda kibrit sapları misali cılız ve çirkin bir şekilde ayakta kalmaya çalışan daldan yoksun ve kavruk ağaç gövdeleriyle bezeli bu sözcüklerle ifade edilemeyecek denli çorak ve viran araziye *brulé** adı veriliyordu. Kömürleşip kora dönmüş odunla yağmur altında ıslanmış kül kokusu iç içe geçmiş vaziyette toprağın üzerinde asılı kalmıştı âdeta.

Alacakaranlık hızla kesifleşti; ormanda yer yer beliren açıklıklar gölgelere büründü; kamp ateşinden yükselen çıtırtılarla gölün kayalık sahiline vuran küçük dalgaların sesinden başka ortamda sükûneti bozacak hiçbir unsur yoktu. Güneşin batışıyla birlikte rüzgâr da dinmişti ve dallardan kurulu bu geniş mi geniş evrende hiçbir kıpırtı kalmamıştı. Ancak ve ancak sessizlik içinde ve yapayalnız şekilde ibadet edilmeliymiş fikri uyandıran orman tanrılarının o görkemli ve dudak uçuklatıcı cüsselerini ağaçların arasında açığa vurması an meselesiymiş gibi geliyordu insana. Önlerinde ise, muazzam boyutlarda ağaç gövdelerinin iki yanında sütun misali dikildiği geçidin ötesinde, bir ucundan diğerine yaklaşık yirmi beş, kamp kurmuş oldukları yerden karşı sahiline ise sekiz-on kilometre çekecek boyutlara sahip hilal biçimli bir göl olan Elli Ada Sulağı uzanmaktaydı. Simpson'ın o güne kadar tanık olmadığı ölçüde berrak, gül ve safran renkleri taşıyan bir gökyüzü, adaların –ki sayıları kesinlikle elliden fazla olup yüze dahi dayandırılabilirdi– sihirli bir donanmanın efsunlanmış kadırgaları misali yüzeyine serpişmiş olduğu dalgalar üzerine solgun ama kesintisiz ışık huzmeleri aksettirmeye devam ediyordu. Zirveleri göğü nazikâne bir şekilde gıdıklayan çam ağaçlarıyla bezeli bu adacıklar çevredeki ışık soldukça âdeta yukarı meylediyordu... alışageldikleri bu ıssız gölden ayrılıp semaları keşfe çıkmak üzere demir almaya hazırlanırmış gibi.

Rengârenk bulut şeritleri de azametle dalgalanan flamalar misali yıldızlara uzanan bu yolda onları uğurluyordu sanki...

Bu manzaranın güzelliği insanın ruhu üzerinde tuhaf ölçüde canlandırıcı bir etki yaratıyordu. Bir yandan herhangi bir kazaya

* *Brulé*: Fransızcada "yanık", "kavruk" gibi anlamlar taşıyan sözcük. *–çn*

mahal vermemek için tavayı ve de ateşi gözetirken diğer yandan bu keyifli çaba sırasında parmaklarını yakma pahasına balıkları tütsüledi Simpson. Şu da var ki, zihninin dış cephesindeki düşüncelerin perde arkasında, bu yabanıl arazinin diğer yüzüne dair fikirleri bilincindeki canlılığını koruyordu: İnsan yaşamına karşı mutlak bir kayıtsızlık, insanoğlunun varlığını hiçe sayan hunharca bir terk edilmişlik duygusu. Artık Défago da gittiğine göre, içine düştüğü birbaşınalık hissi, telaşlı bakışlarını dört bir yanda gezdirip yol arkadaşının kamp yerine döndüğünü haber verecek ayak seslerini duyma ümidiyle çevreye kulak kabarttıkça daha da baskınlaşıyordu.

Keyif verici bir heyecan doğuran bu hissiyat nazardan kaçmayacak bir tedirginlik de taşıyordu beraberinde. İçgüdüsel olarak zihninde beliriyordu sorular: "Başına bir iş gelir de geri dönemezse, ne yaparım... *ne yapabilirim...?*"

Neyse ki yeniden bir araya geldiler ve yolda ağzına çok az nevale atarak elli kilometrelik "çetin" bir yürüyüşü bana mısın demeden gerçekleştirmeye alışmış olanlar haricindekileri öldürmeye yetecek cinsten sütsüz çay eşliğinde sayısız balığı mideye indirip haklı çabalarının semeresi olan yemeğin tadını çıkardılar. Ziyafet faslı bittiğinde ise alev alev titreşen ateşin başına kurulup pipolarını yaktılar ve birbirlerine kâh ansızın patlatılan kahkahalarla kâh uyuşmuş eklemleri açmak için girişilen gerinmelerle bölünen hikâyeler anlatmaya ve ertesi gün ne yapacaklarına dair planlar tasarlamaya koyuldular. Civarda sığın izine rastladığına dair arkadaşına müjdeleyecek herhangi bir haberi olmasa da Défago'nun morali gayet yüksekti. Ne de olsa kendisi etrafı kolaçan etmeye çıktığında hava çoktan kararmaya yüz tutmuştu ve kamp yerinden fazla uzaklaşmayı göze alamamıştı. Üstelik *brulé* de genel anlamda vaziyeti daha beter kılıyordu. Giysileri ve elleri kömüre bulanmışçasına kapkara kesilmişti. Onun bu hâlini dikkatle gözlemleyen Simpson içinde bulundukları durumu şimdi daha yalın bir şekilde idrak edebiliyordu... O da yabanıl arazinin orta yerinde bir başlarına oldukları gerçeğiydi.

"Défago," diye söze girdi neden sonra, "bu ormanlar, anlarsın ya, kendimizi güvende hissetmemiz için biraz fazla geniş... kafamızın

rahat etmesi için yani, bilmem anlatabildim mi!... Sence de öyle değil mi?" Mevcut koşulların yarattığı havayla pek de uyumlu değildi bu sözler; o yüzdendir ki, rehberin karşılık verme tarzındaki samimiyet ve hatta dinginlik onu fazlasıyla şaşırtacaktı.

"Tam üstüne bastın, Simpson patron," olmuştu kahverengi gözlerini sorgulayıcı bir ifadeyle karşısındakinin suratında gezdiren adamın buna cevabı, "işin gerçeği aynen dediğin gibi. Bu ormanın ucu bucağı yok... sonu gelmez onun." Ardından kendi kendine konuşur gibi sesini alçaltarak, "Üstelik bunu öğrenen birçok kişi de paramparça olup gitmiştir!" diye eklemişti.

Rehberin bu ifadesindeki üslubun ağırlığı berikinin pek öyle hoşuna gidecek cinsten değildi; mevcut şartlar ve ortam göz önüne alındığında aşırı manalı kaçıyordu bu sözler; bu da konuyu açtığına pişman etmişti onu. Amcasının insanların bazen nasıl da vahşi doğada bulunmaktan kaynaklanan tuhaf bir tür heyecana kapıldığına dair anlattıkları gelmişti birden aklına; dediğine göre göz alabildiğine uzanıp giden ıssız arazinin cazibesi onlar üzerinde o denli şiddetli bir etki yaratırdı ki yarı büyülenmiş yarı kendinden geçmiş vaziyette kendi ölümlerine koşarlardı. Yol arkadaşının bu garip duruma sempati duyduğuna ilişkin bir kanıya kapılmaktan alamıyordu kendini. Sohbetin konusunu başka yerlere, örneğin Hank ile doktorun o sıra ne yapıyor olabileceğine ve içlerinde ilk hangisinin sığın göreceği sorusundan kaynaklanan tabii rekabete çekmeye çalıştı.

"Eger batıya gittilerse," diye ortaya koydu Défago umursamaz bir tavırla, "şimdiye aramızda yüz kilometre mesafe açılmıştır... Ortamızdaki kampta da ihtiyar Punk balık ve kahve ile midesini şişirmekle meşguldür." Sahne gözlerinde canlanınca müşterek bir kahkaha patlattılar. Fakat o yüz kilometrenin gelişigüzel bir cümle içinde dahi olsa bahsinin geçmesi, avlanmaya çıkmış oldukları toprakların ne denli muazzam bir genişliğe sahip olduğu gerçeğinin bir kez daha Simpson'ın kafasına dank etmesine yol açmıştı; kaldı ki yüz kilometre bu ölçek içinde olsa olsa bir adım sayılırdı; üç yüz kilometre ise bir adımın bir gıdımcık fazlası. Bu diyarda kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınamayan avcılar üzerine anlatılan

öyküler dimağında önlenemez şekilde yankılanıyordu. Bu ulu ormanların güzelliğine kendisini kaptırmış yersiz yurtsuz seyyahların yaşantısındaki tutku ve gizem ruhunu hoş duygular uyandırmaktan çok uzak bir gerçekçilikle sarmalıyordu. Bu tekinsiz hisleri zihninde ısrarla doğuran şeyin yol arkadaşının davranışlarındaki ve konuşma tarzındaki genel hava olup olmadığını sorguladı içten içe.

"Haydi bize bir şarkı söyle, Défago, çok yorgun değilsen tabii," diyerek bir teklif attı ortaya; "geçen gece söylediğin şu eski gezgin şarkılarından birini." Kendisi tütün kesesini rehbere uzattıktan sonra piposunu doldurmaya koyulurken, daveti hevesle kabul eden Kanadalının tiz sesi oduncuların ve kürk avcılarının o çetin mi çetin meşgalelerini hafifletmek için sıklıkla başvurduğu, neredeyse bunalımlı olarak tabir edilebilecek o ağlamaklı şarkılardan birinin nağmelerini gölün dört bir kıyısına iletmeye başlamıştı bile. Bu şarkılarda insanın içinde duygu yoğunluğuna yol açan cazip bir şeyler vardı, Kızılderililerin ve tabiatın yabancı işgalciler karşısında güçbirliği ettiği, taraflar arasında çatışmanın eksik olmadığı, anavatanın şimdikine oranla çok daha uzak olduğu öncüler çağının atmosferini çağrıştıran bir şeyler. Adamın şarkı söyleyen sesi suyun yüzeyinde ferahça yayılıyordu yayılmasına ama arkalarındaki koca orman bu sesi ne en ufağından bir yankıya ne de tınlamaya yer bırakır bir şiddetle tek lokmada yutar gibiydi.

İşin içinde olağandışı bir unsur olduğunu üçüncü kıtanın ortalarında ancak fark edebilmişti Simpson... Düşüncelerini dağıldıkları uzak noktalardan geri çağırıp bir anda yeniden odaklanmasını sağlayan bir şey. Adamın sesine şüpheli bir ton değişikliği yansımıştı. Henüz ne olduğuna bile anlam verememişken içi huzursuzlukla dolmuş ve başını kaldırıp da o yöne baktığında, Défago'nun bir yandan şarkı söylemeyi sürdürürken sanki beklenmedik bir şey duymuş ya da görmüş gibi tedirgin bir tavırla çevresindeki ağaçlıklara göz gezdirdiğini fark etmişti. Bu esnada adamın sesi gitgide silikleşti –hatta fısıltıdan ibaret hâle indirgendi– ve çok geçmeden tamamen kesildi. İşte o an, şaşırtıcı bir tetiktelikle ayağa fırlayıp dimdik durdu. *Havayı kokluyordu*. Avının izini yakalamış bir tazı

misali bir yandan kısa ve keskin soluklar eşliğinde havayı burun deliklerinden içeri çekerken bu esnada atik hareketlerle bir o yana bir bu yana dönüp bakışlarını etrafta gezdirdi ve en nihayet doğu yönünde, tam da gölün kıyısının bulunduğu tarafta "çakıldı kaldı". Aynı zamanda hem tedirgin edici hem de acayip derecede çarpıcı bir gösteri olmuştu bu. Olan biteni izlerken Simpson'ın yüreğini nahoş bir çarpıntı sarmıştı.

"Ne oluyor sana be adam! Yüreğimi ağzıma getirdin!" diye haykırdı, bir çırpıda ayağa fırlayıp bir yandan omzunun üzerinden kaçamak bir bakışla o deliksiz karanlığı süzerken diğerinin yanı başındaki yerini alarak. "Ne oluyor? Yoksa seni korkutan bir şey mi var...?"

Sözcükler henüz ağzından dökülmemişken bunun aptalca bir soru olduğunun farkına varmıştı, çünkü Kanadalının bembeyaz kesildiğini görmemek için kör olmak gerekti. Ne adamın ten renginin güneş ışığına çokça maruz kalmaktan ötürü bronzlaşmış oluşu ne de kamp ateşinin suratlarında oynaşan kızıl yansımaları gizleyebilirdi bu gerçeği.

Dizlerinin bağı çözülmeye yüz tutan çömez hafif bir titremenin tüm bedenini sardığını duyumsadı. "Ne oluyor yahu?" diye tekrarladı sorusunu aceleyle. "Geyik kokusu mu aldın? Veya tuhaf... ya da aykırı bir başka koku?" İçgüdüsel olarak sesini alçaltmıştı sorunun son kısmını dile getirirken.

Geçit vermez bir duvar misali her şeyi çevreleyen orman onları tam ortada bırakacak biçimde gitgide daralıyordu sanki; bulundukları yere en yakın konumdaki ağaçların gövdesinde kamp ateşinden yansıyan bronz ışıklar kıpraşıyordu; onların da ötesinde ise kesif bir karanlık ve şimdilik algılayabildigi kadarıyla, deliksiz bir ölüm sessizliği hüküm sürmekteydi. Hemen arkalarında anlık bir esinti zemindeki bir yaprağı havalandırdı, onu havada şöyle bir silkeledi ve yerde uzanan diğer yaprakları rahatsız etmeksizin onu yumuşak bir hareketle yerine geri bıraktı. Gözle görülebilen bu eylemi hayata geçirebilmek için göze görünmez milyonlarca etken bir araya gelmişti âdeta. Etraflarında bir anlığına *başka* bir yaşamın nabzı atmıştı ve kaşla göz arasında çekip gitmişti.

Défago ani bir hareketle ondan yana döndü; yüzünün o alışıldık kurşuni tonunun kirli bir griye bürünmüş oluşu dikkat çekiyordu.

"Herhangi bir şey duymuş... veya bir şeyin kokusunu almış değilim," dedi ağır ağır ve kelimelerin üzerine basa basa, bir çeşit meydan okumadan izler taşıyan, tuhaf bir şekilde değişmiş bir sesle. "Şöyle bir etrafa bakındım... da diyebiliriz. Aceleyle hareket edip vaktinden önce sorular sormak her zaman yanlıştır." Cümlesini tamamlar tamamlamaz bariz bir çaba içine girerek ve bu defa her zamankine daha yakın bir ses tonuyla, "Kibriti uzatır mısın, Simpson patron?" diye ekledi ve şarkı söylemeye başlamadan önce yarı yarıya doldurduğu piposunu tutuşturma işlemine kaldığı yerden devam etti.

Başkaca bir kelime etmeksizin yeniden ateşin başındaki yerlerine yerleştiler. Défago bu defa bilhassa rüzgârın geldiği yönü karşısına alacak şekilde oturmuştu. Bir aceminin bile dikkatinden kaçmayacak bir ayrıntıydı bu. Défago'nun işitebilmek ve koku alabilmek için oturuş konumunu değiştirdiği aşikârdı... İşitilebilecek ve kokusu alınabilecek her ne vardıysa artık. Hem böylelikle sırtı ağaçlara, yüzü ise göle dönük bir vaziyet aldığından, yılların verdiği deneyimle kusursuz ölçüde keskinleşmiş duyularını bu denli irkiltici ve ani bir uyarıyla sarsan unsurun ormandan kaynaklanmadığı belliydi.

"Şarkı söyleyesim kalmadı artık," diye açıklama gereği duydu neden sonra. "O şarkı içimi daraltan hatıraların canlanmasına sebep oluyor; keşke hiç girişmeseydim onu söylemeye. Zihnimde istenmeyen görüntüler canlanmasına yol açıyor, anlarsın ya..."

Belli ki adam benliğini derinlemesine etkileyen bir hisle cebelleşiyordu. Bu yüzden de davranışlarını diğerinin gözünde aklama çabasındaydı. Ama duruma getirdiği açıklama gerçeği sadece kısmen yansıtması itibariyle aslında bir yalandan ibaretti ki Simpson'ın buna kanmadığının da gayet farkındaydı. Çünkü orada öylece dikilmiş etrafı kokladığı an suratında okunan o dehşetengiz ifadeyi izah etmeye hiçbir mazeret yetmezdi. Ve yine hiçbir şey, ne kamp ateşinin daha bir harlanması ne de sıradan konular üzerine yapılan sohbetler, o kamp yerinin genel havasını gerisingeri bir süre önceki

hâline dönüştürmeye kâfi gelirdi. Rehberin surat ifadesinde ve davranışlarında bir anlığına kendini belli eden bilinmez bir korkunun gölgesi, belli belirsiz ve bu yüzden de daha kuvvetli bir şekilde onun yol arkadaşı üzerine de vurmuştu. Rehberin gerçeği örtbas etmek için giriştiği bariz çaba ise durumun vahametine tuz biber ekiyordu. Yetmezmiş gibi, aklındaki soruları dile dökmekte karşılaştığı güçlük, daha doğrusu, imkânsızlık ve ayrıca söz konusu huzursuzluğun kökenine ilişkin en ufak bilgiden yoksun oluşu, genç adamın huzursuzluğunu daha da artırmaktaydı... Kızılderililer, vahşi hayvanlar, orman yangınları... tüm bunlar, biliyordu ki, seçenek dışıydı. Hayal gücü dur durak bilmeksizin buna bir cevap arıyordu aramasına, fakat nafile...

* * *

Gelgelelim, büyük ateşin başında çene çalarak ve kemiklerini ısıtarak geçirdikleri şu uzadıkça uzayan tütün tüttürme seanslarından bir yenisinin ardından, huzur dolu kampları üzerine ansızın çöreklenmiş olan gölge dağılmaya başladı. Belki Défago'nun çabaları ya da yeniden o sakin ve olağan haletiruhiyesine bürünmüş oluşuydu bunu temin eden; belki de Simpson vaziyeti onu gerçekdışı kılacak ölçüde abarttığı kanısına varmıştı; veya muhtemelen yabanıl doğanın o enerjisi hiç tükenmeyen havası kendi tedavi yetilerini harekete geçirmişti. Sebep her ne olursa olsun, beklenmedik bir korkunun varlığına dair ortalığa çöken hava geldiği kadar çabuk dağılıvermişti çünkü onu besleyecek hiçbir vukuat olmamıştı. Simpson'ın kendisi de çocuk yaştakilere has o mantığa aykırı korku nöbetlerinden birine elinde olmadan kapıldığını içten içe kabullenmeye başlamıştı. Kısmen kendilerini orta yerinde buldukları bu vahşi ve muazzam mekânın bilinçaltının derinliklerinde doğurduğu bir çeşit heyecana, kısmen yalnızlıktan kaynaklı hissiyata, kısmen de aşırı yorgunluğa bağlıyordu söz konusu durumu. Rehberin suratını bürüyen solgun ifadeyi izah etmek alışılmadık derecede zordu elbette, fakat kamp ateşinden yansıyan ışıkların bir şekilde yol açtığı bir göz yanılsaması

veya kendi hayal gücü *olabilirdi* bunun kaynağı... Şüphe doğuran ihtimallerin hiçbirini göz ardı etmemekten yanaydı o; bir İskoçtu ne de olsa.

Kendisine az çok sıradışı gelen bir duygu ortadan kalktığında insan zihni nasıl da hiç şaşmadan onun sebeplerine dair bir düzine açıklama türetiyordu... Simpson bu fikir eşliğinde piposunu son bir defa yaktı ve kendi kendine güldü. Evine, İskoçya'ya döndüğünde herkese anlatacağı değişik bir hikâye bulmuştu işte. Gülme fiilinin ruhunun izbe bir köşesine çöreklenip kalmış dehşetin bir emaresi olduğu gerçeğini... doğrusuna bakılacak olursa bunun ciddi şekilde tedirgin hisseden birinin kendi kendisini aslında öyle *hissetmediğine* inandırmak için verdiği uğraş sırasında dayanak tuttuğu basmakalıp tepkilerden yalnızca biri olduğu gerçeğini idrak etmekten uzaktı halbuki.

Défago ise bu hafif kahkahayı yakalamış ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle başını kaldırıp ona bakmakla yetinmişti. İki adam yataklarına çekilmeden önce ateşin başında yan yana dikilip hafif tekme darbeleriyle korları söndürdü. Saat on olmuştu... avla iştigal edenlerin uyanık kalması için fazlaca geç bir saat.

"Az önce seni güldüren şey neydi?" diye sordu rehber olağan ses tonuyla, mamafih ciddi bir edayla.

"Şey... evimizin çevresindeki küçük sevimli koruluklara gitti aklım, tam da o anda," diye kekeledi Simpson, kendisini aklını kurcalayan asıl konuya dönüş yapma durumunda bırakan bu soru karşısında gafil avlanarak ve "onları burasıyla... yani çevremizdeki ortamla kıyasladım," diye tamamladı, kolunu çevrede uzanan ormanı kapsayacak şekilde genişçe sallayarak.

İki tarafın da ağzını açıp tek kelime etmediği bir sessizlik izledi bu sözleri.

"Yine de yerinde olsam bunda gülünecek bir yan bulmazdım," diye ekledi Défago, Simpson'ın omzunun üzerinden arkadaki gölgelere kaçamak bir bakış atarak. "Orada şimdiye dek hiç kimsenin görüp keşfetmediği yerler saklı... Orada ne menem varlıkların yaşadığını bilen de yok."

"Çok geniş bir arazi... çok uzak yerler söz konusu yani, öyle mi?" sorusu izledi bunu; rehberin tavrındaki imadan muazzam büyüklüğe sahip, dehşetengiz unsurlar içeren bir bölgenin bahis konusu olduğu sonucu çıkıyordu.

Onaylar yönde başını salladı Défago. Yüzünde karamsar bir ifade vardı. O da huzursuzdu. Yaşça daha genç olan adam bu denli geniş bir ormanın *derinliklerinde* bilmeye veya keşfetmeye imkân olmayan kesimler bulunabileceğinin farkındaydı. Bununla beraber, hiç de hoş karşılanır bulmuyordu bu fikri. Yüksek sesle ve neşeli bir edayla, yatma vaktinin geldiğini haber verdi arkadaşına. Rehber ise oyalanmaya devam ediyor, kamp ateşini çevreleyen taşları düzeltmek gibisinden lüzumsuz şeylerle iştigal ederek vakit geçiriyordu. Belli ki söylemek istediği bir şey vardı fakat *konuya girmekte* güçlük çekiyordu.

"Söylesene, Simpson patron," diye ansızın söze girdi, kamp ateşinden yükselen nihai kıvılcımlar havaya karıştığı sırada, "senin de burnuna belli bir koku geliyor mu... farklı bir koku?" Bu gelişigüzel soru karşısında zihninde bir perde aralanarak ardında yatan dehşetengiz fikrin açığa çıktığı hissine kapıldı Simpson. Sırtından aşağı bir ürperti indi o an.

"Yanan odunların kokusu dışında bir şey yok," diye yanıtladı kesin bir ifadeyle, korlara bir tekme daha savurarak. Ayağından çıkan sesten ötürü kendisi de irkilmişti.

"Gece boyu hiçbir koku almadın mı yani?" diye üsteledi rehber, karanlığın içinden ona dikkatli bir bakış atarak. "Sıradışı, sana tamamen yabancı bir koku?"

"Yoo dostum, hayır; dediğin gibi bir koku hiç almadım!" şeklinde cevap verirken bu defa asabiyet, hatta biraz da öfke okunuyordu sesinde.

Défago'nun yüzü birden aydınlandı. "Bu iyi işte!" diye itiraf etti bariz bir rahatlamayla. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Peki ya *sen*?" şeklinde keskin bir soruyla buna karşılık veren Simpson hemen o an bu yaptığına pişman oldu.

Kanadalı karanlıkta ona biraz daha yanaştı. Başını olumsuz

yönde iki yana salladı sonra. "Sanmıyorum," dedi, söylediğinin doğruluğundan kendisi de tamı tamına emin olmaksızın. "Söylediğim şarkı buna sebep oldu herhalde. İnsanların Wendigo'nun civarda gezindiği korkusuna kapıldıkları ve bu sebeple elden geldiğince hızlı seyahat ettikleri vakitler mola verdikleri oduncu kamplarında ve benzeri ırak yerlerde söylenen türden bir şarkıdır."

"Wendigo dediğin şu şey de neyin nesi, söylesene?" diye sordu Simpson çabucak, ani bir ürpertinin sinirlerine işlemesine bir kez daha engel olamamanın verdiği kızgınlıkla. Yol arkadaşını bir süredir kıskacına almış olan korkuya ve bunun kaynağına nihayet yaklaştığını duyumsuyordu. Ne var ki saplantı derecesine varan bir merak mantıklı davranmasını önlüyor ve onu korkularını hiçe saymaya itiyordu.

Birdenbire ondan yana dönen Défago çığlık atmak üzereymiş gibi bir ifadeyle baktı kendisine. Gözleri çakmak çakmak olmuş, ağzı ardına dek açılmıştı. Yine de tek söyleyebildiği, daha doğrusu fısıldayabildiği –çünkü sesi zorlukla duyulur ölçüde alçalmıştı– "Mühim bir şey değil," oldu. "O sefillerin şişenin dibine her vurdukları vakit var olduğuna dair hikâyeler uydurduğu... ormanın kuytu bölgelerinde yaşadığı söylenen iri bir çeşit hayvan sadece," dedikten sonra başıyla kuzey yönünü işaret ederek devam etti, "şimşek kadar hızlı yol alan, bu ormanlardaki diğer tüm canlılardan daha iri cüsseli, görünüşünün de pek iç açıcı olmadığı tahmin edilen bir mahluk... Hepsi bu!"

"Issız bölgelerde yaşayanların uydurduğu bir söylence desene..." diye başladı Simpson, kolunu sımsıkı kavramış olan eli silkeleyip rehberin kıskacından kendisini kurtarmak üzere hızla çadırına yönelerek. "Haydi ama haydi, Tanrı aşkına acele et, aksi hâlde fener sönecek! Yarın güne şafakla birlikte başlamak istiyorsak yatağa çekilmenin vakti çoktan geldi..."

Rehber bir adım gerisinden onu takip ediyordu. "Geliyorum," şeklindeki yanıtı duyuldu karanlığın içinden, "geliyorum." Kısa bir gecikmenin ardından elinde fenerle çıkageldi ve onu çadırın ön direğine bu amaç için çakılmış çiviye geçirdi. Bu eylemin gerçekleşti-

rilmesiyle beraber yüzlerce ağacın gölgesi hızla yer değiştirmişti ve kendisini hızla çadırdan içeri atarken ipe takılması sonucu çadır ani bir rüzgârın darbesini yemişçesine bütünüyle zangırdadı.

Yumuşak kınaçiçeği dalları kullanılarak büyük bir maharetle hazırlanmış döşekleri üzerine giysilerini çıkarmaksızın uzandı iki adam. Çadırın içindeki ortam gayet sıcak ve rahattı, dışarıda ise dip dibe yükselen ağaç kümelerinden kurulu bir orman dünyası milyonlarca gölgeyi kıpraştırarak onları çevreliyor ve oracıkta dikilmekte olan küçük çadırı okyanusun içinde kaybolup gitmiş beyaz renkli minnacık bir deniz kabuğu misali yutuyordu.

Öte yandan, oraya sığınmış iki yalnız varlıktan başka, gecenin kendisine *ait olmayan* bir de gölge dolaşmaktaydı çadırın içinde. Söylediği şarkının orta yerinde Défago'yu etkisi altına almış ve halen de tam olarak açığa vurulmamış o tuhaf Korku'dan yansıyan Gölge idi bu. Uykunun o insanın içine hoşnutluk veren dehlizinden aşağı kendisini bırakmaya hazır şekilde çadır bezindeki açıklıktan gecenin karanlığını seyrederek uzanan Simpson rüzgârın kesildiği ve gecenin insanın ruhuna onu bir perdeyle sarmalayacak denli cismani ve hissedilir biçimde işlediği bir anda yabanıl ormanın bir benzeri daha olmayan o mutlak dinginliğiyle tanıştı... Ve bir an sonra uykuya teslim oldu...

III

Ona öyle gelmişti en azından. Oysa işin gerçeği, dalgalar çadır girişinin az ötesinde onun gitgide ağırlaşan nabzına âdeta ayak uydurur şekilde sahile vururken, gözleri açık vaziyette uzandığı yerden ufak dalgaların o mırıltıyı andırır şıpırtısı arasında şüphe uyandırır bir uysallıkla kendisini yeni yeni belli eden bir başka sesin varlığını fark etmişti.

Bu sesin ne olduğunu idrak etmesinin çok öncesinde benliğinin derinliklerinde merhamet ve tedirginlik hislerinin tetiklendiğini duyumsamıştı. Dikkat kesildiyse de başlangıçta bir sonuç alamadı, çünkü damarlarında hızla akan kan kulaklarını başka sese yer bırakmayacak denli çınlatır olmuştu. Söz konusu ses göl tarafından mı geliyor, diye geçirdi içinden, yoksa ormandan mı?...

Sonra birdenbire, ani bir heyecan dalgasına kapılarak ve kalbi güm güm çarparak, sesin kaynağının hemen yanı başında, çadırın içinde olduğunu idrak etti; daha iyi kulak kabartabilmek için şöyle bir dönünce tüm dikkati bir metre bile ötesinde olmayan bir nokta üzerine kuşkuya yer bırakmayacak seviyede yoğunlaştı. Bir ağlama sesiydi onu böylesine irkilten; battaniyesi belli ki bu sesi bastırmak için özellikle ağzının üzerine yığılmış bir hâlde, dallardan yapılma döşeğinde karanlığın ortasında yüreği dağlanırcasına içtenlikle ağlamaktaydı Défago.

Henüz bir şey düşünmeye veya aksettirmeye dahi fırsat bulamadan bu durum karşısında ilk hissettiği, benliğine akın akın yayılan derin ve arayış hâlindeki bir şefkat duygusu olmuştu. Kendilerini sarmalayan ıssızlığın orta yerinde işitilen bu samimi, insana özgü

ses, duyan kişide merhamet uyandırıyordu. Öylesine aykırı, öylesine acınası derecede aykırı ve de beyhude bir sesti ki bu! Gözyaşları... hele ki bu uçsuz bucaksız, aman vermez yabanıllığın bağrında: Neye çare? Atlantik Okyanusu'nun ortasında zırlayan küçük bir çocuğun vaziyetinden pek de farklı olmadığını düşündü bu durumun. Sonra birden, önceden olup bitenin hatırası zihninde canlanınca işin aslını çok daha berrak şekilde idrak etti ve önlenemez bir dehşet hissinin benliğini kaplamasıyla birlikte kanı damarlarında dondu.

"Défago," diye fısıldadı hızlıca, "neyin var dostum?" Sesini olabildiğince nazik tutmaya çalışıyordu. "Bir yerin mi ağrıyor veyahut canını sıkan bir şey mi var?" Bu sorular yanıtsız kalmıştı kalmasına, fakat ses de ansızın kesilmişti. Elini uzatıp onu şöyle bir dürttü. Hiçbir hareketlenme olmadı.

"Uyanık mısın?" şeklinde geldi bir sonraki soru çünkü onun uykusunda ağladığı izlenimine kapılmıştı. "Üşüdün mü yoksa?" Adamın battaniyenin altından çıkan ayaklarının çadırın ağzından dışarı uzandığını fark etmişti. Kendi battaniyesinin bir kısmını uzatarak onun ayaklarını örttü. Rehber yattığı yerde aşağı doğru kaymış, altındaki dallar da onunla birlikte sürüklenmişti sanki. Onu uyandırmaktan korktuğu için vücudunu gerisingeri yukarı çekmeye yeltenemiyordu.

Usulca birkaç soru daha sorarak onu konuşturmaya teşebbüs etti fakat adamdan herhangi bir cevap gelir ya da bedeninde bir kıpırtı olur mu diye birkaç dakika beklediyse de bu ümitleri beyhude çıktı. Derken onun yeniden usulca ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdiğini işitti ve elini adamın bedenine nazikçe koyunca göğsünün rutin bir şekilde kalkıp indiğini duyumsadı.

"Yolunda gitmeyen bir şey olursa bana haber ver," diye fısıldadı sonra, "veya yardımıma gereksinim duyarsan. Beni hemen uyandırabilirsin eğer kendini... bir tuhaf hissedersen."

Ne demesi gerektiğini bilemiyordu. Tüm bu olan bitenin ne anlama geldiğini kendi kendine sorarak tekrar uzandı döşeğine. Défago'nun uykusunda ağladığı dışında bir açıklama getirilemezdi bu duruma elbette. Gördüğü bir rüyanın etkisi altında kalmıştı belli ki. Ama yol

arkadaşının keder dolu hıçkırık seslerini ve onları sarmalayan ormanların bu sese fesatlıkla kulak kabarttığı hissini ömrü boyunca unutamayacağı kesindi...

Bu *sonuncunun* da kendisine aralarında yer bulduğu, son günlerde yaşanan hadiselerle zihni hayli meşguldü ve sağduyusu her ne kadar tüm istenmedik ihtimalleri başarıyla çürütüp safdışı bırakıyor idiyse de bir tekinsizlik hissi geride kalıyor ve direnç göstererek derinlerde bir yerlere çöreklenmeyi başarıyordu... alışılagelmişin çok ötesinde bir yerlere.

IV

Gelgelelim uyku, uzun vadede tüm duygulara baskın çıkmayı biliyordu. Düşünceleri çok geçmeden tekrar sürüklenmeye başlamıştı; battaniyenin verdiği sıcaklığın etkisiyle kendisini rehavete gitgide daha fazla teslim ederek, öylece uzanmaya devam etti; hatıraları flulaştırıp tetiktelik hissini kısırlaştıran gece yatıştırıyor ve rahatlatıyordu. Aradan yarım saat geçmişti ki kendisini sarmalayan dış dünyadaki tüm unsurlarla ilgisi kesilip atılmıştı.

Fakat hâl böyleyken uyku, tüm tehditleri perdelemesi ve sinirlerinin uyarıcı özelliğini törpülemesi itibariyle onun en amansız düşmanı hâline de geliyordu.

Şöyle ki, bazen bir kâbusa konu olaylar en korkuncundan bir gerçekçilikle silsile hâlinde birbirini izler fakat tutarsız bir ayrıntı tüm bu yığının eksikliğini ve sahteliğini açığa vurur ve bu yüzden de izleyen olaylar gerçekten meydana gelmiş olsa da zihin üzerinde her nasılsa yanıltıcı bir etkide bulunur ki onlara izah getirebilecek olan detay bu kargaşa içinde dikkatten kaçabilir ve söz konusu olaylar kısmen gerçek zannedilirken geri kalanı sanrıdan ibaret hâle gelir. Uyuyan kişinin zihninin geri planında bir şey uyanık kalır ve kesin bir yargıda bulunmasını engellemek için hazır bekler. "Bu gördüklerinin *hiçbirinin* gerçekle alakası yok; uyandığında bunu kendin de anlayacaksın."

Simpson'ın yaşadığı da az çok buna benziyordu. Bütünüyle açıklanamaz veya akla hayale sığmaz denemeyecek olsa da olaylar onları gören ve işiten kişi için kan dondurucu bir dehşeti ortaya koyan birbirinden bağımsız göstergeler dizisinden ibaret kalıyordu çünkü

yapbozu tamamlayacak olan o tek küçük parça ya gizliydi ya da gözden kaçıyordu.

Hatırlayabildiği kadarıyla, uyanmasına ve arkadaşını yanı başında uzandığı yerde doğrulmuş titrerken bulmasına neden olan unsur, bir şeylerin çadırın içinden kapıya doğru hırçınca yöneldiğine dair bir hareketlenme hissiydi. Aradan saatler geçmiş olsa gerekti çünkü şafak vaktinin o soluk ışıltısıydı yoldaşının siluetini fondaki çadır bezi önünde belirgin hâle getiren. Bu defa ağlamıyordu adam; yaprak gibi titriyordu; Simpson'ın kendisininkine paralel uzanmakta olan bu bedenin tepeden tırnağa zangırdadığını üzerindeki battaniyeye rağmen anlamasına yol açacak bir şiddetle hem de. Anlaşılan o ki ufak çadırın kanatları iki yana doğru hafifçe dalgalanmakta olan giriş kısmının eşiğine çöreklendiğini sandığı bir şeyden kendisini sakınmak ister gibi ona doğru sokulmuştu Défago.

Bunun üzerine yüksek sesle bir şeyler sordu veya söyledi Simpson –uyanır uyanmaz şaşkınlık içine düştüğü için ne söylediğini kendisi de tam olarak anımsayamıyordu– ama diğer adam buna karşılık vermedi. Gerçek bir kâbus hissi ve korku atmosferi onu tamamen sarmalıyor, hareket etmeyi ve konuşmayı neredeyse imkânsız hâle getiriyordu. Öyle ki, başlangıçta o an nerede bulunduğundan emin olamamıştı. Geçmişte konakladığı kamp yerlerinin birinde mi, yoksa evde, Aberdeen'deki yatağında mı? Bu kafa karışıklığı durumu zorlaştırıyordu.

Bunu –görünüşe göre uyanmasıyla hemen hemen eşzamanlı olarak– şafak vaktinin o derin sessizliğinin son derece sıradışı bir sesle delinmesi izleyecekti. Herhangi bir belirti olmaksızın, tamamen beklenmedik şekilde yükselmişti bu ses; tarif edilemeyecek derecede korkutucuydu da. Bunun gırtlaktan çıkan bir ses olduğu kanısına varmıştı Simpson, muhtemelen bir insan gırtlağından; içinde hüzün okunan boğuk bir tınısı vardı... çadırın ağzına yakın bir noktadan yükselen, kaynağının yer seviyesinden ziyade daha yükseklerde olduğu hissi uyandıran, derinden ama bir o kadar gürül gürül çınlayan, insanın ruhuna baştan çıkarıcı diye tabir edilebilecek tuhaf bir tatla nüfuz eden, muazzam hacme sahip bir ses. İşin

tuhafı, rehberin ismi ile belli belirsiz fakat yine de ayırt edilebilir ölçüde benzeşen üç ayrı ve belirgin hece ya da çığlık hâlinde yükseliyordu bu ses: "*Dé-fa-go!*"

İlahiyat öğrencisi duyduğu şeyi akla mantığa sığar şekilde anlamlandırmaktan aciz olduğunu kendi kendine teslim ediyordu etmesine, çünkü ömrü boyunca duyduğu hiçbir sese benzemiyordu bu ve birbirine son derece zıt özellikleri bünyesinde bir araya getirmişti. "Dalgalı, ağlamaklı bir nevi inilti," diye niteleyecekti sonradan bunu, "yapayalnız ve ehlileştirilmemiş, dehşetengiz güce sahip vahşi bir şeye aitmişçesine..."

Yetmezmiş gibi, inilti dinip de sessizliğin o dipsiz dehlizine henüz gerisingeri gömülmemişken, yanı başındaki rehber sanki bir çağrıya cevaben koparılan fakat yine de kesin bir anlam taşımayan bir haykırış eşliğinde ayağa fırladı. Tökezleyip çadır direğine şiddetle çarparak tüm çadırın tepeden tırnağa sarsılmasına yol açarken bir yandan kollarını kendine daha çok yer açmak istercesine iki yana germiş, ayaklarına dolanan battaniyeyi aceleyle silkelemekteydi. Silueti, doğan güneşin ilk ışıklarının yarattığı soluk fon önünde bir karaltı hâlinde belirginleşerek kapının eşiğinde vücudu kaskatı olmuş hâlde bir iki saniyeliğine dikildi; ardından, yol arkadaşının elini uzatıp da onu zaptetmesine fırsat bırakmadan büyük bir hışım ve de telaşla çadır bezinin kapısını teşkil eden kanatları iki yana savurdu ve gözden kayboluverdi. Uzaklaşırken –ki bunu öylesine bir süratle yapmıştı ki sesi her sözcükte daha bir zorlukla duyulur olmuş ve en nihayet silinip gitmişti– ıstırap ve korku yanı sıra her nasılsa çılgıncasına bir coşkunluktan da izler taşıyan çığlıklar atıyordu...

"Ah! Ah! Ayaklarım tutuştu sanki! Ayaklarım yanıyor! Ah! Eyvah! Nasıl bir yükseklik, nasıl bir hızdır bu böyle!"

Aradaki mesafe sözcüklerin geri kalanını çarçabuk yuttu ve sabahın o en erken saatlerine özgü derin sessizlik ormanın üzerine bir kez daha çöktü.

Her şey o denli hızlı meydana gelmişti ki, arkadaşından boş kalan döşek yanı başında kanıt niyetine duruyor olmasa, uykusunda gördüğü bir kâbusun hatırası zannedecekti Simpson olup biteni.

Ortadan kaybolan vücudun sıcaklığını halen bedeninin bir yanında hissediyordu; adamın battaniyesi işte orada, yerde yığılı duruyordu; çadır ise süratle gerçekleşen bu ayrılışın şiddetiyle sallanmaktaydı. Yankıları çok uzaklardan hâlâ işitilebiliyormuşçasına, tuhaf laflar kulaklarında çınlıyordu; ansızın darbe yemiş bir zihnin türettiği çılgınca sözcükler... Dahası, ortalıkta olağandışı bir dolap döndüğüne ilişkin beynine bilgi ileten unsur yalnızca görme ve işitme duyuları değildi çünkü adam çığlık çığlığa koşmaya başladığında dahi derin fakat bir o kadar keskin niteliğe sahip alışılmadık bir kokunun çadırın içine sindiğini duyumsamaktan geri kalmamıştı. İşte tam da o anda, görünüşe göre bu ıstırap verici kokunun burun deliklerinden içeri dolup genzine inişinin verdiği şiddetli his bilincini yerine getirmeye yetmişti ve cesaretini toplayarak ayağa fırlamış ve kendisini dışarı atmıştı.

Şafağın soğuk bir pırıltıyla ağaçların arasından sızan ilk ışıkları ortamı yeterince aydınlatmaktaydı. Çiy damlacıklarıyla sırılsıklam olmuş brandasıyla çadır hemen arkasında dikiliyordu; üzerini bir şal misali örten pustan dolayı daha bir beyaz gözüken gölden yükselen adacıkların karaltıları yünle sarılıp sarmalanmış esrarengiz nesneleri andırıyordu; geri plandaki ormanın nispeten görüş alanında kalan sırtlarında ise kar kümeleri göze çarpıyordu. Tüm çevre soğuk ve hareketsiz şekilde güneşin doğuşunu beklemekteydi sanki. Kayıplara karışan rehberden ise görünürde hiçbir iz yoktu. Buz kesmiş orman tabakası içinde kendisine yol arayarak o delice koşusunu sürdürmekteydi hiç kuşkusuz. Ne hiçliğe karışan ayak sesleri ne de yankıları zorlukla duyulur hâle gelen çığlıklar çarpıyordu kulağa. Adam yitip gitmişti... Hem de kelimenin tam anlamıyla.

Hiçbir şey kalmamıştı geriye; adamın silinmeye henüz vakit bulamayacak kadar taze olan ve kamp yerinin her bir noktasında izlerine rastlanan varlığının hatırasından *ve bir de*... her şeyin üzerine işleyen keskin kokudan başka hiçbir şey.

Ortadan hızla kaybolma sırası bu kokuya gelmişti artık. Ölçüsüz bir şekilde kabaran endişelerine ve tedirginliğine rağmen Simpson kokunun kaynağını tahmin etmek ve onun özelliklerinin tarifini

çıkarabilmek için büyük çaba sarf ettiyse de böylesine belirsiz bir kokuyu hele ki şuncacık bir zaman dilimi içinde bilinçaltında tanımlayabilmek zihne incelikli bir meşgale yüklüyordu. Bu girişimde başarısızlığa uğrayacaktı. Henüz onu gereği gibi irdeleyip adlandıramamışken koku yok olup gitmişti bile. Yaklaşık bir tanımlamada bulunmak bile neredeyse imkânsızdı, nitekim tanıyageldiği hiçbir kokuya benzemiyordu bu defaki. Dağ aslanlarınınkine pek de uzak olmayan buruk bir keskinliğe sahip bu kokuda çürüyen bahçe yapraklarının, toprağın ve ulu ormanlara özgü o sayısız unsurdan meydana gelme esansın karışımına dair izlere rastladığı için onu nispeten yumuşak ve daha az itici bulmuştu. Yine de tüm bunları özetlemekte genellikle "puma kokusu" tabirine başvurmayı sürdürüyordu.

Ardından kafasındaki tüm düşünceler bir anda çekilip gitti ve kendisini bundan sonra olacak herhangi bir şey karşısında savunmasız bir avdan farksız kılan bir afallama ve ahmakça bir dehşet hissiyle sarılı vaziyette, kamp ateşinin sönmeye yüz tutmuş külleri başında dikilirken buldu. Bir misk sıçanı o sivri burnunu bir kayanın öte yanından uzatacak ya da bir sincap bir ağaç gövdesinden aşağı hızla inecek olsa, daha fazla dayanamayıp baygınlık geçirmesi ve hemen oracığa yığılıp kalması işten değildi. Çünkü bütün bu olup bitende Dışarıdaki Dehşet'in etkisini hissediyordu ve dört bir yana dağılmış olan yetilerini toplayıp içinde bulunduğu koşulları sağlıklı şekilde değerlendirmesine elverecek bir haletiruhiye sağlamaya henüz vakit bulamamıştı.

Mamafih hiçbir gelişme olmadı. Kuvvetli bir rüzgârın yeni yeni uyanmakta olan ormanın üzerinden şöyle bir geçmesiyle dalından titreşerek kopan birkaç akçaağaç yaprağı süzüle süzüle inip farklı noktalarda toprakla buluşmuştu sadece. Gökyüzü ansızın daha bir aydınlanmıştı. Sabah serinliğinin süratini ve açıkta kalan başını okşadığını duyumsadı Simpson; soğuktan titrediğinin farkına vardı; hemen akabinde, bu gerçeği bir türlü kabullenmek istemeyen zihnine karşı hatırı sayılır bir mücadele vererek, o koskoca ormanda yapayalnız kalmış bulunduğunun... *ve* kaybolan yol arkadaşını bu-

lup onun imdadına yetişmek üzere gereken adımları atmak mecburiyetinde olduğunun bilincine vardı.

Bu doğrultuda bir girişimde de bulundu bulunmasına, bu her ne kadar hesapsız ve nafile bir hamle olsa da. Çevresini böylesine yabanıl bir ağaç topluluğu sarmışken, muazzam bir su tabakası geri dönme şansını ortadan kaldırmışken ve arkadaşının gırtlağından kopan o canhıraş çığlıkların yankıları halen kanını dondururken, böylesine aykırı koşullara maruz kalmış her tecrübesiz kişinin yapacağı şeyi yaptı: Ara vermeksizin rehberin ismini tekrarlayarak hedefinde belli bir yön olmaksızın telaşlı bir çocuk misali ortalıkta koşuşturdu.

"Défago! Défago! Défago!" diye tekrar tekrar haykırıyor, ağaçlar ise bu seslenişe aynı ismin daha hafif bir ekosuyla karşılık veriyordu... "Défago! Défago! Défago!"

Ayak izlerini zemindeki öbek öbek kar kütleleri üzerinde belli bir mesafeye dek takip ettiyse de ağaçların karın yığılmasına mahal bırakmayacak denli sıklaştığı noktada bunun devamını getiremez oldu. Sesi çatallaşıp kısılıncaya ve kendi sesinin tınısı çevresini saran o tepkisiz, suskun dünyada yine kendisini ürkütmeye başlayıncaya dek haykırdı. Kafa karışıklığı arttıkça bununla doğru orantılı olarak çabalarındaki şiddet de artıyordu. Huzursuzluğu müthiş ölçüde şiddetlendi ve en sonunda gayretlerinin sonuçsuz kaldığı gerçeğiyle yüzleşerek bütünüyle tükenmiş vaziyette gerisingeri kamp yerine döndü. Yolunu bulup da oraya ulaşabilmiş olması dahi hayret uyandırıcı bir durumdu. Büyük zorluk çekerek ve ancak sayısız defa hataya düştükten sonradır ki ağaçların arasında gözüne ilişen beyaz çadıra doğru yöneldi ve böylelikle güvene erişti.

Sonrasında kendi tükenmişliğinin beraberinde getirdiği sükûnet sayesinde o da bir nebze gevşedi. Kamp ateşini yeniden yakıp kahvaltı yaptı. Sıcak kahve eşliğinde mideye indirdiği domuz pastırması onu az biraz kendine getirip de yeniden sağduyuyla düşünebilmesini sağladığında, çocukça davrandığını teslim etti. İçinde bulunduğu durumu etraflıca değerlendirmek üzere bu defa daha başarılı bir girişimde bulunması ve tabiat ananın da benzer durumlarda hep yaptığı gibi bu sefer de girişkenliği teşvik edici yönde etki doğurmasıyla, ilkin

çevrede olabildiğince ayrıntılı bir araştırma yapması ve ola ki bundan bir netice çıkaramazsa elinden gelen tüm çabayı ortaya koyarak ana kampa dönerek yardım getirmesi gerektiği sonucuna vardı.

Aynen de böyle yaptı. Yanına biraz yiyecek, bir miktar kibrit ve bir de tüfekten oluşan basit bir yolluk aldıktan sonra dönüş seyahati sırasında karşısına çıkacak ağaç kümeleri arasında kendisine yol açmakta kullanacağı ufak baltayı sımsıkı kavramış vaziyette yola koyuldu. Harekete geçtiğinde saat sekizdi ve ağaç doruklarının üzerine erişmiş bulunan güneş bulutsuz bir gökyüzüne ışık saçmaktaydı. Kamp ateşinin yanı başındaki bir kütüğe çivilediği kâğıda kendisi uzaklardayken Défago'nun oraya dönmesi ihtimalini göz önüne alarak açıklayıcı bir not yazıp bırakmıştı.

Bu sefer dikkatlice tasarladığı plan doğrultusunda kendine yeni bir rota çizmiş ve kayıp rehberin ardında bıraktığı herhangi bir izle er geç kesişeceğini umduğu geniş bir kavis çizecek biçimde yol almaya karar vermişti; nitekim henüz yarım kilometre dahi yol katetmemişti ki karda iri bir hayvana ait olduğunu tahmin ettiği izlere ve onların yanı başında da nispeten küçük ve derinliği daha az olup bir insana ait olduğu kuşku götürmeyen izlere rastladı... Défago'nun ayak izlerine. O an kapıldığı rahatlama hissi doğal ve bir o kadar kısa süreliydi; çünkü daha ilk bakışta bu izlerde başlarına gelen şeyin özet bir açıklamasını okumuştu: Şu koca izler hiç şüphesiz iri bir erkek sığın geyiği tarafından bırakılmıştı, belli ki rüzgâra karşı bocalayarak ilerleyen bu hayvan kendisini bir anda kamp yerinin ortasında bulmuş ve düştüğü hatanın idrakine varınca korku ve telaş dolu tek ve uzun bir böğürtü koyvermişti. Geçen yıllar zarfında avcılık içgüdüsü benliğinde tekinsiz denebilecek seviyede mükemmelliğe erişmiş olan Défago bulundukları yere yaklaşan hayvanın rüzgâra karışan kokusunu saatler öncesinden yakalamış olsa gerekti. Kapıldığı heyecana ve bunu takiben ortadan kayboluşuna neden olan şey de hiç kuşku yok ki işte bu... bu...

Tutunmaya çalıştığı izahatin ne denli imkânsız olduğu gerçeği çok geçmeden zihnini kavradı ve sağduyusu bunların hiçbirinin doğru olmadığını ona gösterdi. Herhangi bir rehberin, hele ki Défago gibi

bir rehberin böylesine mantıksız bir hareket tarzı izlemesi düşünülemezdi, hem de yanına tüfeğini bile almadan...! Ayrıntıları aklına getirdikçe tüm bu olup bitenin çok daha çetrefilli bir izahat gerektirdiği sonucuna varıyordu... O dehşetengiz çığlık, adamın dudaklarından dökülen o anlaşılmaz dildeki sözcükler, yeni kokuyu algılar algılamaz suratına çöken korku ifadesi; karanlığın ortasında boğuk hıçkırıklar eşliğinde ağlaşması ve –bu son ayrıntı da şimdi belleğinde yavaş yavaş canlanıyordu– adamın baştan beri arazinin özellikle bu yöresinde vakit geçirmekten olabildiğince kaçınması...

Yetmezmiş gibi, daha yakından inceleyince görmüştü ki, yerdekiler hiç de öyle iri bir erkek geyiğin bırakacağı izler değildi! Hank erkek bir sığının ve hatta bir ineğin veyahut buzağının bırakması beklenecek izlerin ana özelliklerini ona vaktiyle açıklamıştı; bir huş ağacı kütüğü üzerine gayet anlaşılır şekilde çizerek hem de. Oysa bu izler tamamen farklıydı. Büyük, yuvarlak hatlı, heybetli, keskin bir toynak çıkıntısı gibisinden herhangi bir sivri uç yansıtmayan izlerdi. Bir an için ayı izlerinin böyle olup olamayacağını geçirdi zihninden. Aklına başka da hayvan gelmiyordu hani, ne de olsa ren geyikleri yılın bu mevsiminde bu denli güneye inmezdi ki inse bile şunun şurasında toynak izi bırakırdı.

Uğursuzluk çağrıştıran izlerdi karşısındakiler... Aklı başında bir insanı güven içinde bulunduğu ortamdan koparıp hiçliğin içine çekmiş olan bilinmez bir yaratığın karda bıraktığı izler... Şafak vaktinin sükûnetini bozan o çığlıkla onları zihninde bağdaştırdığında, anlık bir uyuşukluk beynini esir almış, onu akla hayale sığmaz bir tekinsizlik hissinin kucağına yeniden atıvermişti. Bu hadisenin her ânında kendisini gösteren *tehdit* unsurunu iliklerinde hissediyordu. İzleri daha yakından incelemek için yere biraz daha eğilince mide bulantısı diye addedilebilecek bir tiksintiye karşı koymaya çalışarak gerisingeri doğrulmasına sebep olan o tatlı ama bir o kadar keskin kokudan hafif bir esame geldi burnuna.

İşte o an hafızası ona şeytani bir oyun daha oynadı. Çadırın girişinden dışarı uğramış çıplak ayaklar ve rehberin çadırın dışına doğru yerde sürüklenmişe benzeyen vaziyeti geldi gözünün önüne

birden; sonradan uyandığında adamın kapının yanı başında olduğunu tahmin ettiği bir şeyden ürkerek zangır zangır titremesi de cabası. Tüm bu detaylar tir tir titreyen zihnine karşı hep birden saldırıya geçmişti âdeta. Ağaç yığınlarının bekleşerek, kulak kabartarak ve onun bir sonraki hamlesinin ne olacağını merakla bekleyerek dikildiği, dört bir yana uzanan sessizlik içindeki ormanın kuytu köşelerinde bir araya toplanıp güçlerini birleştirir gibiydiler. Orman her geçen an onun üzerine daha bir kapanıyordu sanki.

Fakat buna karşılık, gerçek bir sebat ve yiğitlik örneği sergileyen Simpson izleri elinden geldiğince özenle takip ederek iradesini zayıflatmaya yeltenen bu sevimsiz duyguları bertaraf etmeye çalıştı. Geri dönüş yolunu bulamayıp kaybolurum korkusuyla, geçtiği yol üzerinde sayısız ağaca baltasıyla çentik açmak suretiyle işaret bırakıyor ve ara sıra duraklayıp birkaç saniyelik aralıklarla rehberin adını dört bir yana haykırıyordu. Devasa ağaç gövdeleri üzerine inen balta darbelerinin tok gürültüsü ve kendi sesinin kulağa tabiatüstüymüş gibi gelen yankıları bir süre sonra kendisinin bile hem çıkarmaya hem de işitmeye korktuğu sesler hâlini almıştı. Ne de olsa bu sesler bölgedeki varlığını ve o an tam olarak nerede bulunduğunu ele veren kesintisiz birer işaretti ki eğer gerçekten de çevrede tıpkı onun bir başkasının izini sürdüğü gibi onun izini sürmek üzere harekete geçmiş bir unsur vardı ise...

Hatırı sayılır bir zihinsel çaba sarf ederek bu fikri ortaya çıkar çıkmaz kafasından silip atmayı bildi. Bunun kendisini müthiş bir hızla mahva sürükleyecek tamamen şeytani nitelikte bir çıldırma sürecinin ilk adımı olduğunu duyumsamıştı nitekim.

* * *

Her ne kadar kar devamlı yağmıyor ve zeminde de ancak ormanın nispeten açıklık kesimlerine serpilmiş öbekler hâlinde gözlemleniyor olsa da ilk birkaç kilometre boyunca güçlük çekmeksizin iz sürebilmişti. Ağaçlar elverdiği sürece düz bir hat boyunca ilerleyip gittiği söylenebilirdi söz konusu izlerin. Fakat iki adım arasındaki

mesafe gitgide uzar oldu ve nihayet boşluklar öyle bir hâl aldı ki bu izleri sıradan bir hayvanın bırakmış olması tamamıyla ihtimal dışı kaldı. Ancak ve ancak uçarcasına zıplayarak bırakılabilecek özellikte izlere bürünmüştü zemindekiler. Bunlardan birini ölçmeye kalkışınca yüzleştiği beş-beş buçuk metrelik "aralıkta" tabiata aykırı bir durum söz konusu olduğunu teslim ediyordu etmesine, ancak iki uç nokta arasında kalan boşlukta nasıl olup da zemindeki kar kütlesi üzerinde hiçbir ize rastlanamadığını bir türlü idrak edemiyordu. Ama onu asıl şaşkına çeviren ve görme yetisinin bütünüyle çapraşıklaştığı hissine kapılmaya iten şey, Défago'nun adımlarının da aynı şekilde birbirinden uzaklaştıkça uzaklaşması ve tıpkı diğerinde olduğu gibi aradaki mesafenin bir yerden sonra akılalmaz boyutlara erişmesiydi. Sanki o koca yaratık adamı kavramış ve bu imkândışı mesafeleri beraberce hoplayarak katetmeye başlamışlardı. Bacak boyu rehberinkinden çok daha uzun olan Simpson hız alıp da koştuktan sonra yaptığı en uzun atlayışla bile bu mesafenin yarısını dahi aşamadığını fark etmişti.

Birbirine paralel seyreden bu aralığı devasa izlerin dehşetin ve deliliğin imkânsız sonuçlar doğurmaya ittiği korku dolu bir yolculuğa delalet eden sessiz görüntüsünün etkisi hayli sarsıcıydı. Onu ruhunun en saklı derinliklerine değin hayrete düşüren bir hadise vardı ortada. O güne kadar gördüğü en korku verici manzaraydı bu. İki adımı arasında devasa bir mesafe bırakan dehşetengiz bir varlık tarafından kendisinin de takip edilip edilmediğini kontrol eder gibi zaman zaman omzunun üstünden geriye bakarak, rutine binmiş hareketlerle, hatta şuurunu yitirmiş bir dalgınlıkla izleri takip etmeyi sürdürdü... Çok geçmeden, isimsiz ve yabani bir varlık tarafından zemindeki karlar üzerinde bırakılan ve daha birkaç saat öncesine dek onunla aynı çadırı paylaşagelen ve kendisine hem rehberlik hem de sohbetiyle, kahkahalarıyla ve hatta yanı başında seslendirdiği şarkılarla yoldaşlık etmiş şu ufak tefek Fransız asıllı Kanadalının ayak izlerince her daim eşlik edilen bu izlerin neyi temsil ettiğini artık idrak edemez hâle geldi...

V

Onun yaşında ve tecrübesinde birisi için, yalnızca her daim aklıselim ile hareket eden ve mantığa sıkı sıkıya bağlı kalan kurnaz ve de temkinli bir İskoç, gençliğinin de yardımıyla bu macera süresince az da olsa belli bir akli dengeyi her nasılsa muhafaza edebilirdi. Aksi hâlde, yiğitçe iz sürerken sonradan fark ettiği iki unsurun kilise ayinlerinde coşkuyla kabarmaya alışık olan yüreği bir yandan semalara sessiz bir yardım feryadı iletirken elleriyle tüfeğinin kundağını daha sıkı kavramakla yetinmek yerine onu olduğu yerde yön değiştirip son sürat çadırının görece güvenli ortamına koşmaya itmesi işten değildi. Takip ettiği her iki izde bir değişim göze çarpıyordu ve adamın ardında bıraktığı ayak izleri bakımından bu değişim anlaşılmaz bir şekilde dehşet vericiydi.

İlkin daha büyük olan izlerde fark etti bu değişimi ve uzunca bir süre gözlerine inanamadı. Rüzgârın etkisiyle uçuşarak tuhaf ışık ve gölge oyunları yaratan yapraklar mı, yoksa ince öğütülmüş pirinç taneleri gibi ağaçların saçaklarından savrularak çeşitli gölge ve ışık yansımalarına yol açan kurumuş kar birikintileri miydi buna sebep? Veyahut irice olan izler sahiden de hafifçe renklenmeye mi başlamıştı? Çünkü hayvan olduğunu zannettiği şeyin ardında iz niyetine bıraktığı o derin ve geniş deliklerin kenarında karın kendisini boyayacak herhangi bir etkenden ziyade ışık yansımasından kaynaklıymışa benzeyen esrarengiz, kızılımsı bir ton peydah olmuştu. Bu durum her bir izde söz konusuydu ve gitgide daha belirgin bir hâl alıyordu... Tüm bu olan bitene daha ürpertici bir hava katan, belli belirsiz bir alev dokunuşu.

Fakat işin aslını keşfetme veya duruma bir izahat getirme konusunda tamamen başarısız olunca aynı etkinin görülüp görülmediğini kontrol etmek üzere dikkatini diğer izlere çevirmesiyle beraber aradan geçen şuncacık zaman zarfında onlarda daha da beter ve çok daha kötüye yorulacak işaretler ortaya çıktığını fark etti. Çünkü son birkaç yüz metredir onların daha büyükçe olan diğer izlerle gitgide daha çok benzeştiği gözlemleniyordu. Sürecin akışı içinde doğrudan fark edilememekle beraber yadsınamaz şekilde gerçekleşmişti bu olay. Dönüşümün hangi aşamada başladığını söylemek zordu. Gelgelelim sonuç, barizdi. Daha küçük, daha derli toplu ve hatları daha belirgin olmakla beraber yanı başlarındaki görece büyük izlerin dikkatle çizilmiş kati birer kopyası gibi duruyorlardı şimdi. Benzer şekilde, onları zeminde bırakan ayaklar da değişmişti. Bunu gözlemledikçe zihninin derinliklerinde bir şeyler tiksinti ve korkuyla irkiliyordu.

İşte o an, ilk defa olmak üzere tereddüt etti Simpson; ardından, içine düştüğü telaş ve kararsızlıktan dolayı utanmış olacak ki aceleyle birkaç adım daha ilerledi; fakat hemen akabinde olduğu yerde donakaldı. Önünde uzanıp giden zeminde, takip ettiği işaretler ansızın kesiliyordu; her iki iz de birdenbire sona eriyordu. Birkaç yüz metrelik bir alanda her yönü ayrı ayrı kolaçan ederek izlerin devamını bulmaya çalıştı ama nafile. Hiçbir iz yoktu...

O kesimde ağaçların gövdesi oldukça kalındı, en büyük cinsler bir araya toplanmıştı sanki, ladin, köknar; üstelik ağaç dibi çalılıklarından da eser yoktu. Olduğu yerde dikilip perişan bir vaziyette çevresine bakındı; muhakeme yetisini tamamen yitirmişti. Sonra yeni bir silkinişle tekrar arayışa girişti ve tekrar ve tekrar ama her defasında sonuç aynıydı: *Hiçlik*. Karlı zeminde o âna değin iz bırakan her ne idiyse, anlaşılan o ki, ayağını yerden kesmişti artık!

Gerginliğin ve kafa karışıklığının had safhaya çıktığı o an korku kırbacı en esaslı darbesini onun kalbine indirdi. Sinirlerinin bütünüyle iflas etmesine yol açacak şekilde, benliğinin en narin noktasına ölümcül bir tesirle isabet etmişti bu darbe. Bunun er geç olacağına dair baştan beri korkulu bir bekleyiş içindeydi zaten... ve nihayet olmuştu işte.

Aradaki muazzam mesafe ve yükseklik dolayısıyla kulağa iyiden iyiye boğuk gelmekle birlikte, çok yukarılardan bir yerden, rehberi Défago'nun canhıraş çığlığı yükselmişti.

Bu ses sükûnet içindeki kış göğünde eşi benzeri olmayan bir dehşet ve umutsuzluk etkisi yaratarak çınlamıştı benliğinde. Tüfeği ayağının dibine düştü. Bir an için hareketsiz kalarak âdeta tüm vücuduyla kulak kesildikten sonra, zihnen ve ruhen ümitsiz ölçüde altüst olmuş hâlde, destek almak üzere sırtını yaslamak istercesine kendisine en yakın ağaca doğru geriledi. Bu vaziyet o an için kendisine ömrü boyunca karşılaştığı en yıpratıcı ve de sarsıcı deneyim gibi geliyordu, yüreği aniden boşaltılmış ve her tür duygudan arındırılmıştı sanki.

"Ah! Ah! Nasıl bir yüksekliktir bu böyle! Ah, ayaklarım tutuştu sanki! Ah, ayaklarım yanıyor...!" şeklinde yeniden duyuldu, göğün uzak sınırlarından kopup gelen, yalvarırcasına bir tınıya sahip o tanımlanamaz ıstırap çığlıkları. Tek bir kez yankılandı bu ses... ardından pürdikkat dinleyen tüm o yabanıl orman bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Ne yaptığının bilincinde olmaksızın, bir işaret arayarak, dört bir yana seslenerek, ağaç köklerine veya zemindeki kaya parçalarına takılıp tökezleyerek, feryadın kaynağını keşfetmeye yönelik rotadan yoksun ve gözüdönmüş bir gayretin etkisi altında çılgınca oraya buraya koşarken buldu kendini Simpson. Deneyimin olayların önüne perde gibi inmekte kullandığı hatıra ve duygu kütlesinin ardında sıkışıp kalarak, şaşkına dönmüş ve dengesini yitirmiş bir hâlde, her gördüğü ışığı fener zanneden bir gemi misali, gözlerinde, yüreğinde ve ruhunda derin bir dehşetle bocalamayı sürdürdü. Uzaklardan kopup gelen o çığlık yoluyla Yabanıl Doğanın Yol Açtığı Panik ulaşmış oluyordu ona... Ehlileştirilememiş Diyarların Etkisi... Issızlığın Baştan Çıkarıcı Cazibesinin yok edici gücü. Yalnızlığın son raddesine düşmüş bir ruhun çektiği sancıya ve girdiği zahmete katlanarak, ümitsizce ve geri dönüşü olmayan bir biçimde benliğini yitirmiş birinin çekeceği tüm acıları tecrübe etmekteydi o an. Göğün altında uzanıp giden o kadim ormanların enginliği boyunca izi sürülen,

sürüklenen, takip edilen Défago'nun görüntüsü dimağından geriye kalan karanlık enkazdan bir kıvılcım misali gelip geçiyordu...

Allak bullak olmuş duyularının meydana getirdiği hengâmenin ortasında bir anlığına dahi olsa demir atıp kendini durdurmasını... ve düşünmesini sağlayacak bir unsur bulması için aradan çağlar geçmesi gerekecekti sanki.

Çığlığın devamı gelmemişti; çatallaşan sesiyle koyverdiği çığırtılara cevap alamamıştı; Yabanıl Doğanın barındırdığı esrarengiz güçler kurbanlarını dönüşü olmayan bir noktaya çağırmışlardı... ve onu orada tutmaya da kararlıydılar.

* * *

Yine de saatler boyunca araştırmaya ve seslenmeye devam etti ki bu faydasız meşgaleye bir son verip Elli Ada Sulağı'nın kıyılarındaki kamp yerine dönme kararı aldığında vakit akşamüzeri olmuştu. Dostunun çığlığı halen kulaklarında çınladığından, bu karara gönülsüzce vardığı söylenebilirdi. Bir süre önce yere düşürdüğü tüfeğini ve de geri dönüş yolunu güçlükle bulabildi. Üzerlerine baltasıyla çarpık çurpuk işaretler bıraktığı ağaç gövdelerini takip etmek için elzem olan odaklanma ve de midesini kavuran açlık hissiydi sadece zihnini tamamen kontrol dışı kalmaktan alıkoyan. Aksi hâlde, kendisi de kabul ediyordu ki bir süredir pençesine düştüğü geçici ruhsal sapma durumunun kalıcı bir zihinsel felakete dönüşmesi işten değildi. Neyse ki haletiruhiyesi yavaş yavaş istikrar kazandı da zihninin normal koşullar altındaki denge seviyesine yakın bir noktaya yeniden erişebildi.

Bütün bunlara rağmen günbatımıyla beraber çöken karanlıkta yaptığı yolculuk ne elimdir ki daha nice korkuya gebeydi. Kendisini izleyen sayısız ayak sesi yetmezmiş gibi gülüşme ve fısıldaşmalar kulağına çalınıyor; ağaçların ve kaya parçalarının ardına çömelmiş kendisini gözleyen ve o geçer geçmez beraberce tepesine çullanmak üzere birbirine işaretler yapan şekiller gözüne ilişiyordu. Rüzgârın ürpertici uğultusu onu olduğu yerde donakalmaya ve kulak ka-

bartmaya itiyordu. Mümkün olduğunca gözden uzak kalmaya ve elinden geldiğince az gürültü çıkarmaya özen göstererek, büyük bir temkinle ilerledi. O âna değin koruyucu ve en azından gözden saklayıcı bir etki gösteren ağaç gölgeleri artık tehditkâr ve zorlayıcı olmaya başlamıştı; korku içindeki zihninde sahnelenen geçit alayı belirsizliğin daha da uğursuz kıldığı sayısız ihtimal ortaya sürmekteydi. İsimsiz ve feci bir akıbetin önsezisi o âna dek olup biten her şeyin ardına sinsice çöreklenmişti âdeta.

Hâl böyleyken, bu süreçten galip çıkabilmesi gerçekten takdire şayandı; daha derin tecrübeye ve hayatta kalma yetilerine sahip kişilerin dahi bu zorlu sınavdan daha sönük bir başarıyla ayrılması beklenirdi. Başından geçenlerin bütününe bakılırsa kendisini hatırı sayılır ölçüde kontrol altında tutmayı bildiği ifade edilebilirdi ki tatbik ettiği harekât planı da bunun kanıtıydı. Bu süreçte uyku tamamen olanak dışı kaldığından ve zifiri karanlığın böğründe bilinmedik bir patikada yol iz bulmaya çalışmak da bir o kadar tatbik edilemez olduğundan, geceyi sönükleşmesine bir an bile tahammül göstermeyip her daim canlı tuttuğu bir kamp ateşinin başında elde tüfek dikilerek geçirdi. Uğursuz hislerle dolup taşan bu gece nöbetinin ağırlığı onun ruhunda silinmez izler bırakacaktı bırakmasına ama başarıyla güne kavuşacaktı da; şafağın ilk emareleri kendini gösterirken yardım bulmak üzere ana kampa doğru gerçekleştirdiği uzun dönüş yolculuğuna kaldığı yerden devam etmek üzere tekrar yollara düştü. Tıpkı daha önce yaptığı gibi bu defa da hem yokluğunun gerekçelerini ortaya koyan hem de içine kayda değer bir miktar gıda maddesi ile kibrit tıktığı bir *zulayı* sakladığı yeri işaret eden kısa bir not kaleme alıp oracığa bırakmayı da ihmal etmeyecekti... her ne kadar bunun insan eline geçeceğine dair hiçbir ümit beslemiyor olsa da!

Simpson'ın gölün kenarındaki ormanın derinliklerinde yapayalnızken nasıl olup da yolunu bulabildiği başlı başına anlatılmaya değer bir öykü olsa gerek, çünkü bunu onun ağzından dinlemek, Yabanıl Doğanın kahkahalar savurarak o aman vermez pençelerini geçirdiği bir âdemoğlunun ruhunun bu esnada nasıl da tutkulu bir

yalnızlık çekeceğini *öğrenmek* ve sarsılmaz cesaretini takdir etmek demekti.

Herhangi bir becerisi olmadığına vurgu yapmış ve neredeyse gözle görülemez o patikanın izini sezgilerine dayanarak ve sorgulamaksızın takip ettiğini belirtmişti. İşin gerçeği de buydu, hiç kuşkusuz. Zihnin bilinçsiz yanının, içgüdü denen şeyin rehberliğine emanet etmişti yazgısını. Hayvanlarda ve ilkel insanlarda olduğu bilinen bir çeşit yön bulma duyusu da bu uğurda kendisine katkı sağlamıştı muhtemelen, ne de olsa o karman çorman bölgeden çıkmaya muvaffak olmuş ve Défago'nun hemen hemen üç gün önce "Yönünü güneşin batış istikametine verip gölü aşarsan kampa ulaşırsın," notu eşliğinde sakladığı kanoyu eliyle koymuş gibi bulabilmişti.

Oraya vardığında güneşin yol göstermeye yetecek kadar mesaisi kalmamıştı semada ancak pusulasını elinden geldiğince ustalıkla kullanıp ormanı nihayet geride bırakmış olmanın getirdiği müthiş rahatlamayı hissederek seyahatinin son yirmi kilometresini bu çıtkırıldım ulaşım aracıyla katetmişti. Dahası, talihinin yaver gittiği de söylenebilirdi, su dingindi; yolu bir yirmi kilometre daha uzatma pahasına o girintili çıkıntılı kıyı şeridini takip edeceğine gölü tam ortasından kateden bir rota izlemesine olanak tanımıştı bu durum. Diğer avcıların dönmüş oluşu da yeni bir müjdeydi. Kampın tamı tamına nerede bulunduğunu tespit etmek üzere bütün bir geceyi sahil şeridini tarayarak heba edecekken arkadaşlarının kamp yerinde yaktığı ateşlerin ışıltısı hedefe ulaşmasını sağlayacak bir fener işlevi görmüştü.

Kanosu sahilin kumlarına vurduğunda vakit neredeyse gece yarısıydı ve onun çığlıklarıyla uykudan uyanan Hank, Punk ve amcası soluğu kıyıda alıp bir zamanların bu İskoç beyefendisinden geriye kalan ve gerek bedenen gerek ruhen çöküntüye uğramış insan müsveddesini kayaların üzerinden taşıyarak sönmeye yüz tutmuş kamp ateşinin başına götürmüştü.

VI

Son derece yavan bir kişi olan amcasının, kendisinin iki gün iki gecedir peşini bırakmayan büyü ve korkuyla dolu bu dünyaya ansızın dahil oluşu hemen o an bambaşka bir etki doğurmuştu. O gevrek sesiyle, "Merhaba, oğlum! Ya *bu sefer* ne oldu?" diyerek onu selamlayışı ve o güçlü kuvvetli fakat kupkuru eliyle yeğenini kavrayışı delikanlıyı başından geçenleri yepyeni bir gözle değerlendirmeye sevk etmişti. Acı bir tiksinti hissi tüm benliğini kapladı. Hiç de "doğru" davranmadığı kanısına kapılıyordu şimdi. Belli belirsiz bir utanç bile duyuyordu hatta. Mensubu olduğu millete has dikbaşlılık bir kez daha su yüzüne çıkmıştı.

Kamp ateşinin çevresine yerleşmiş ekip üyelerine her şeyi anlatma konusunda neden bu denli zorluk çektiğinin açıklaması da buydu herhalde. Yine de yeterince izahatta bulunmuş olsa gerekti ki çarçabuk varılan karar bir kurtarma heyetinin vakit geçirmeksizin yola çıkarılması ve Simpson'ın da bu heyete layıkıyla rehberlik edebilmesi için öncelikle güzelce yemek yiyip hepsinden önemlisi de sıkı bir uyku çekmesi yönünde olmuştu. Genç adamın içinde bulunduğu durumu hastanın kendisinin tahmin bile edemeyeceği bir kurnazlıkla tetkik eden Dr. Cathcart ona şırınga yoluyla hafif bir doz morfin vermekten çekinmemişti. Altı saat deliksiz bir uyku çekti.

Bu ilahiyat öğrencisi tarafından çok sonraları özenle kaleme alınacak olan anlatı irdelendiğinde, onun şaşkınlık içindeki gruba hitaben yaptığı ilk açıklamada olayla ilgili hayati önem taşıyan çeşitli ayrıntıları bilerek es geçtiği gözlemlenir. Amcasının her türlü duygudan arınmış o dinç ve gerçekçi çehresi dosdoğru kendisi-

ninkine çevriliyken, yaşananları tüm hakikatiyle anlatmaya cesaret edemediğini kendisi de itiraf etmektedir söz konusu yazısında. Bu yüzden de arama kurtarma ekibinin yolculuk öncesi toparlayabildiği bilgi, görünen o ki, Défago'nun geceleyin aniden baş gösteren ve birisinin veya bir şeyin kendisini "çağırdığı" yönünde bir sanrıya kapılmasına yol açan sebebi izah olunamaz bir cinnet nöbeti geçirişinden ve yanına ne yiyecek ne de tüfek alarak kendisini çalıların arasına atıp gözden kayboluşundan ibaretti ki zamanında yeri keşfedilip de imdadına yetişilemeyecek olursa böylesi koşullar altında soğuğun ve açlığın etkisiyle yavaş yavaş nüfuz eden dehşetengiz bir ölümle buluşması kaçınılmazdı. Buradaki "zamanında" tabirinin *bir an önce* anlamına geldiğini belirtmeye ne hacet.

Gelgelelim ertesi gün –ki ateşi canlı tutması ve yiyecek bir şeyleri hazır bulundurması yönünde talimat verdikleri Punk'a kampı emanet bırakarak saat yedide yola koyulmuşlardı– bunun incelikle icra edilmiş bir çapraz sorgu yoluyla becerildiğinin farkına dahi varmaksızın, hikâyenin esas içeriğine dair pek çok yeni detay anlatmıştı Simpson amcasına. Takibin başlama noktası olan, kanonun vaktiyle dönüş yolculuğu için saklandığı kıyıya varmalarına değin geçen süreçte Défago'nun "'Wendigo' diye tabir ettiği bir varlığa" üzeri kapalı olarak nasıl değindiğinden de bahsetmişti; uykusunda nasıl ağladığını, kamp civarında algıladığı şu alışılmadık kokuyu, farkında olmadan sergilediği diğer zihinsel dengesizlik emarelerini bir bir sıralamıştı. "Dağ aslanlarınınkine pek de uzak olmayan buruk bir keskinliğe sahip" söz konusu "sıradışı kokunun" kendi iradesi üzerinde doğurduğu sersemletici etkiyi de itiraf etmekten geri kalmamıştı. Elli Ada Sulağı'na aşağı yukarı bir saatlik yolları kalmışken –böyle yapmakla içine sürüklendiği isteri nöbetinin ahmakça bir itirafını sergilediğini sonradan idrak ederek– bir bilgi daha kaçırdı ağzından ki o da kayıp rehberin kendisini "yardıma çağıran" seslenişiydi. Adamın sarf ettiği sözcükleri birebir aktarmaktan bilhassa kaçınmıştı çünkü ne kadar da uğraşsa kendisini o akılalmaz lügati tekrarlamaya ikna edemiyordu. Dahası, adamın karda bıraktığı ayak izlerinin hayvanın kallavi izleriyle onların minyatür birer kopyası

görünümüne bürününceye dek nasıl gitgide daha fazla benzeştiğini tarif ederken iki adım arasında kalan *akıllara ziyan* mesafeye değinmemeyi tercih etmişti. Kişisel gururla dürüstlük arasında hassas bir dengeye oturtulmuş bir soruydu âdeta bu, yani neleri itiraf edip neleri hasıraltı etmesi gerektiği. Örneğin karlı zeminde gözüne ilişen kızılımsı tonlardaki o hafif renklenmeden bahsetme konusunda tereddüt göstermezken adamın bedeninin ve üzerinde uzandığı döşeğin yarı yarıya çadırın dışına uğrayacak ölçüde nasıl sürüklenmiş olduğu detayını anlatmaya çekinmişti...

Kendisini hünerli bir psikolog yerine koyan Dr. Cathcart yalnızlığın, şaşkınlığın ve korkunun bir araya gelmesiyle oluşan yoğun gerginliğe karşı daha fazla direnç gösteremeyip yanılsamalara kapı açtığı yönündeki teşhisini açıkça ortaya koyarak onu yatıştıracağını ummuştu. Durumu idare ediş şekline övgüde bulunurken adamın zihninin tam olarak nerede, ne zaman ve nasıl kontrol dışı kaldığını işaret etmeyi de başarıyordu. Bu türden mantıklı övgüler yoluyla yeğeninin kendisini olduğundan daha becerikli görmesini sağlarken eldeki kanıtların değerini aza indirgemekle kendisini olduğundan daha aptal hissetmesine de yol açmaktaydı. Pek çok materyalistin yapacağı gibi o da eldeki yetersiz bilgilere dayanarak zekice yalan söyleme yoluna gitmişti, *çünkü* eldeki bilgi onun kendi zekâsı uyarınca da kabul edilemez nitelikteydi.

"Mutlak bir yalnızlığın hüküm sürdüğü bu tür bölgelerin büyüsü," diye açıklamaya girişti amcası, "hiçbir insan ruhunu dokunmadan bırakmaz, hele ki diğerlerininkine nazaran daha üst düzey hayal gücü yetilerine sahip birininkini. Senin yaşındayken bana nasıl etki ettiyse şimdi sana da aynen öyle etki ediyor. Küçük kampınıza dadanan hayvan hiç kuşkusuz bir sığın geyiğiydi, çünkü bir sığının "böğürtüsü" bazen çok sıradışı bir ses olma özelliği gösterir. Yerdeki büyük izlerde yakaladığını sandığın renklenmeye gelince, heyecandan ötürü meydana gelen bir görüş bozukluğundan ibaret olsa gerek. İzlerin boyutunu ve aralığını ise bir kez onların başına vardık mı yorumlayacağız. Bir ses duyduğunu zannetmek elbette ki ruhsal hezeyanın doğurduğu en yaygın sanrılardan biridir. Kaldı ki

bu hezeyan, sevgili oğlum, tamamen affedilebilir bir olgudur ve tarif ettiğin koşullar altında senin tarafından gayet iyi kontrol altında tutulmuş olduğunu da söylememe izin ver. Geri kalan ayrıntılarla ilgili müthiş bir gözü peklik örneği sergilediğini teslim etmeliyim, ne de olsa böylesine vahşi bir arazinin ortasında yolunu kaybettiği hissine kapılmanın doğuracağı korku her kim olsa üzerinde dehşetengiz bir etki yaratırdı ve senin yerinde ben olsaydım gösterdiğin bilgeliğin ve kararlılığın dörtte birini sergileyeceğimden şüpheliyim. Bu meselede açıklamasını alışılmadık ölçüde zor bulduğum tek unsur... hani var ya şu... kahrolasıca koku."

"Beni allak bullak etti, sizi temin ederim," diye vurguladı yeğeni, "az daha baygınlık geçiriyordum!" Amcasının sırf psikolojik kavramlara diğerlerine oranla daha fazla aşina oluşundan ileri gelen, her şeyi bildiğine dair o soğukkanlı tavrı delikanlıda hafiften bir meydan okuma dürtüsü uyandırmıştı. Bizzat yaşanmamış bir deneyime bilgece açıklamalar getirmek gayet basit bir işti elbette. "Issızlık ve perişanlık hissi veren feci bir koku oluşu onun için başvurabileceğim yegâne tanımlama," diye sona bağladı, yanı başındaki adamın sakin, heyecandan yoksun yüzüne bir bakış atarak.

"Beni asıl şaşırtan," diye geldi cevap, "malum koşullar altında nasıl olup da onu daha beter yönde algılamadığın." Bu hissiz sözlerin gerçek ve amcasının "yorumladığı hâliyle gerçek" arasında havada asılı kaldığının bilincindeydi Simpson.

* * *

Böyle böyle en sonunda küçük kamp alanına ulaştılar ve çadırı eski yerinde dikili, kamp ateşini birkaç avuç külden ibaret kalmış, üzerine notlar yazılı kâğıt parçasını ise ateşin yanı başındaki bir kütüğe mıhlanmış ve de henüz el değmemiş vaziyette buldular. Acemi ellerle sallapati hazırlanmış olan erzak zulası ise çoktan keşfedilmiş ve içi dışına çıkarılıp yağmalanmıştı... belli ki misk sıçanları, vizonlar ve sincaplar tarafından. Kibritler zulanın etrafında yere saçılı durumdaydı, yiyecekler ise son zerresine dek tüketilmişti.

"Eh, beyler, görünen o ki dostumuz burada değil," diye yüksek perdeden belirtti Hank, o kendine özgü şamatacı tarzıyla. "Kadınların orasının tüylü oluşu kadar aleni bir şey bu! Öte yandan, şimdiye nerelere ulaşmış olabileceği ise arka taraflarının tüylü mü tüysüz mü olduğu kadar belirsiz." Aralarında bir ilahiyat öğrencisi bulunuyor oluşunun hele ki böyle bir heyecan ânında ağzından çıkan sözcükleri seçme konusunda herhangi bir kıstas teşkil etmediği belliydi, yine de okurların hatırına bunları sansüre tabi tutmak mümkün. "Ben derim ki," diye ekledi, "bir an önce harekete geçip bıkıp usanmaksızın onların izini sürmeliyiz!"

Défago'nun muhtemel yazgısının zihinlere çökerttiği karamsarlık kampın henüz yakın geçmişe kadar yaşamla dolu olduğuna dair emareleri gördükçe ekip üyelerinin tüyler ürpertici bir tasaya kapılmasına yol açıyordu. Çadır, vücudunun ağırlığı altında ezilip düzleşmiş olan kınaçiçeği dallarından oluşan zeminiyle, onun varlığı ile diğerleri arasında âdeta bir bağ teşkil etmekteydi. İnanılırlığını kaybetmek üzere olduğu gibi bir hisse kapılan Simpson alçak sesle detayları anlatmaya koyuldu. Sakinleşmişti fakat peş peşe katlanmak zorunda kaldığı yolculukların getirdiği gerginlik dolayısıyla fazlasıyla bitkindi. Amcasının detayları açıklamakta –veya daha yerinde bir tabirle, "savuşturmakta"– kullandığı yöntemin o huzursuz belleğinde tazeliğini koruyor oluşu da pek tabii ki duygularına set çekmesine yardımcı olmaktaydı.

"Şu tarafa doğru koşuyordu," dedi iki yol arkadaşına, rehberin o sabah şafağın boz renkli ilk ışıklarına karışarak yitip gittiği yönü işaret ederken. "Tıpkı bir geyik gibi koşarak tam da şu gördüğünüz huş ağacı ile köknarın arasına dalıp gözden kayboldu..."

Bu ifade üzerine Hank ve Dr. Cathcart birbirlerine kaçamak bir bakış attılar.

"Buradan itibaren yaklaşık dört kilometre kadar düz bir hat boyunca ilerleyerek onun izini sürdüm," diye devam ettirdi açıklamasını beriki, o ilk dehşetin tınısından bir şeyler sesinde okunmaya başlarken, "ta ki oraya... izlerin aniden kesildiği noktaya varıncaya dek!"

"Aynı zamanda onun seslendiğini duyduğun ve şu bahsettiğin melun kokuyu aldığın ve cümbüşün şu an aklıma gelmeyen tüm o diğer kısımlarının sahnelendiği noktaya," diye çığırarak tamamladı Hank, içinde bulunduğu telaşlı sıkıntıyı ele veren bir gevezelikle.

"Tabii bir de heyecanının seni sanrılar görmeye itecek kadar etkisi altına aldığı noktaya," diye ekledi Dr. Cathcart zorlukla duyulacak kadar alçak ama yeğeninin kulağından kaçmayacak kadar belirgin bir sesle.

* * *

Vakit henüz öğleden sonranın ilk saatleriydi, ne de olsa hızla yol almışlardı ve arayışa devam etmelerini sağlayacak olan gün ışığından yararlanmak için halen iki saatleri vardı. Dr. Cathcart ve Hank zaman geçirmeksizin arama çalışmalarına giriştiyse de Simpson onlara eşlik edemeyecek ölçüde tükenmiş vaziyetteydi. Ağaç gövdelerindeki izleri ve yeri geldi mi zemindeki ayak izlerini takip ederek sürdürüyorlardı arayışı. Bu esnada onun yapabileceği en faydalı iş ise ateşi canlı tutmak ve istirahat etmekti.

Ne var ki üç saate yakın süren bir arayışın ardından ortalığa karanlık çoktan çökmüşken iki adam bildirecek hiçbir haberleri olmaksızın kamp yerine döndü. Yeni yağan kar zemindeki tüm izleri örtmüştü ve her ne kadar Simpson'ın geri dönme kararı aldığı noktaya değin ağaç gövdelerindeki izleri takip ederek ilerlemişlerse de bölgeden herhangi bir insanın... ve hatta hayvanın geçtiğine işaret eden en ufak bir delile rastlamamışlardı. Hiçbir taze iz yoktu ortalıkta; toprağın üzerine serili olan kardan örtüde hiçbir pürüz göze çarpmıyordu.

Bu aşamadan sonra izlenecek en mantıklı yolun hangisi olduğunu kestirmek güçtü, yapılacak daha fazla bir şey *kalmamıştı* işin doğrusu. Bulundukları yerde kamp kurmaya devam edebilir ve pek bir başarı ihtimali taşımasa da arayışı sürdürebilirlerdi. Hâl böyleyken, yeni yağan kar yüzünden yegâne umutları da suya düşen ekip üyeleri akşam yemeği yemek üzere büyük bir kasvet ve düş kırıklığı

içinde kamp ateşinin çevresindeki yerlerini aldı. Olayın arz ettiği gerçekler yeterince elimdi, zira Défago'nun Rat Portage'da yaşamını sürdüren bir karısı vardı ve ailenin tek geçim kaynağı adamın kazancı olagelmişti.

İşin arz ettiği gerçeklik artık tüm vahametiyle gözler önüne serildiğinden, daha başka çözüm önerileri ve bahaneler ortaya atmak yersizdi. Mevcut şartlar ve olasılıklar üzerinde açıksözlülükle görüş alışverişinde bulunmaya koyuldular. Bir insanın Bakir Doğanın o kendine özgü sihrine kapılıp aklını yitirmesi Dr. Cathcart'ın deneyimleri ışığında dahi ilk kez olmuyordu; dahası, Défago'nun böylesi bir duruma dünden meyilli olduğu ifade edilebilirdi, zira melankolik unsurlar onun kanında doğuştan gizliydi ve üstelik bir başladı mı haftalar süren ayyaşlık nöbetleri yüzünden zaman içinde karakterinde zaaflar meydana gelmişti. Bu gezi sırasında etkisi altında kaldığı bir şey –bunun tamı tamına ne olduğunu tahmin etmeye imkân yoktu– onu sınırı aşmasına sebep olacak kadar dürtmeye kâfi gelmişti, hepsi bu. Böylece o da sırra kadem basmış ve ağaçlar ile göllerle bezeli bu engin ve vahşi arazide açlıktan ve tükenmişlikten ileri gelecek bir ölümün kucağına atılmıştı. Kamp yerini yeniden bulma şansı yok denecek kadar azdı; onu pençesine alan cinnetin geçen zaman zarfında daha da şiddetlendiği kuşku götürmeyeceğine göre, kendisine zarar verip onu bekleyen vahim yazgıyı hızlandırmış olması da kuvvetle muhtemeldi. Gerçek şu ki, onlar ateşin başında böyle konuşadursun, adamın sonu çoktan gelmişti belki de. Yine de eski ahbabı Hank'in telkiniyle biraz daha bekleme konusunda fikir birliğine vardılar ve şafağın söküşünden havanın kararmasına değin ertesi günün tamamını tasarlayabildikleri en etraflı araştırmayı hayata geçirerek değerlendirmekte karar kıldılar. Bu plan uyarınca, araziyi kendi aralarında pay edeceklerdi. Tasarıyı tüm ayrıntılarıyla tartıştılar. Mevcut koşullar altında insanoğlunun elinden her ne gelebilirse ortaya koyacaklardı. Aynı esnada, Yabanıl Doğanın Yol Açtığı Panik şeklinde tabir edilen eşsiz ve de acayip illet tarafından talihsiz rehberin iradesine yönelik gerçekleştirilen saldırının nasıl vuku bulduğuna dair görüşlerini paylaşmaktan da geri kalmadılar. Her ne kadar benzeri

olaylara dair söylencelere genel anlamda aşina olsa da konuşmanın gidişatından pek de hoşnut değildi Hank. Bu yüzden de sohbete yapıcı anlamda pek az katkıda bulunuyordu, gelgelelim bu kadarı bile diğerleri açısından aydınlatıcı bilgiler ortaya koymaya yetmişti. Zira bu yörenin genelinde kulaktan kulağa aktarılan öykülere göre bazı Kızılderililerin geçen yılın "güz" mevsiminde Elli Ada Sulağı kıyılarında "Wendigo" denen şeyi çıplak gözle gördüğünü ve Défago'nun bu kesimlerde avlanma fikrine tereddüt ve endişeyle yaklaşmasının ardında yatan esas sebebin bu olduğunu itiraf etmeden duramamıştı. Eski dostunu bu av seferine çıkma konusunda zorla ikna etmiş olması itibariyle onun ölümle buluşmasında bir bakıma kendi kabahat payının da bulunduğu hissine kapılarak hiç şüphesiz suçluluk duyuyordu Hank. "Ne zaman ki bir Kızılderili keçileri kaçırmışsa," diye açıklamaya girişti, görünüşe göre diğerlerinden ziyade kendi benliğine hitap ederek, "buna yol açan şeyin 'Wendigo'yu görmesi' olduğu er geç anlaşılır. Bizim zavallı Défago da tepeden tırnağa batıl inanç içinde yüzen biriydi...!"

Ortamın bir nebze yumuşadığı algısına kapılan Simpson yeniden söze girerek başlarından geçen olayı hayli derinlemesine bir kez daha anlattı; bu defa hiçbir ayrıntıyı atlamamaya özen göstermişti; bu süreçte kapıldığı izlenimlere ve kıskacına düştüğü korkulara değinmeyi de gerekli gördü. Sarf edilen tuhaf ibareleri es geçmişti sadece.

"Défago, Wendigo efsanesiyle ilgili bildiği tüm detayları sana çoktan anlatmış olsa gerek, sevgili oğlum," dedi doktor ısrarla. "Diyeceğim o ki, yol arkadaşın bu konudan altını çizerek bahsetmiş ve sonradan senin kendi zihnince süslenecek olan temel fikirler de böylelikle sen farkına varmadan belleğinde yer etmiş olamaz mı?"

Bunun üzerine Simpson olaya konu olan gerçekleri bir defa daha sıralama gereği duydu. Défago'nun söz konusu yaratıktan hemen hemen hiç bahsetmediğine vurgu yaptı. Kendisinin bu öyküye ilişkin hiçbir şey bilmediğini ve anımsayabildiği kadarıyla konu üzerine tek satır yazı da okumamış bulunduğunu ileri sürdü. Yaratığa verilen isim dahi kulağına yabancı geliyordu.

Pek tabii ki gerçeği söylüyordu ve Dr. Cathcart biraz gönülsüzce de olsa bu hadisenin olağandışı niteliğini kabul etmeye mecbur kaldı. Bu kabullenmeyi sözcüklere dökmemiş olsa da tavır ve hareketleriyle fazlasıyla ortaya koyuyordu. Otururken veya ayakta dikilirken sırtını geniş gövdeli ve sağlam bir ağaca vermeye dikkat ediyordu; alevler her körelme emaresi gösterdiğinde kamp ateşinin közlerini alelacele canlandırıyordu; bir balığın sıçraması sonucu gölün yüzeyinde çıkan şıpırtı, kopan bir dalın çıtırtısı, tepelerindeki dallardan sarkan donmuş kar kütlelerinin ısının etkisiyle çözülerek zemine düşmesi sonucu çıkan ani gürültü gibisinden, onları çevreleyen karanlık gecenin sessizliğini bozan en ufak bir sese kulak kabartmada ekip arkadaşlarından daha atikti. Sesinin yapısı bile değişim göstermiş olup şimdilerde daha az kendine güven aksettiren, alçak bir tona bürünmüştü. İşin aslı şuydu ki, korku, küçük kamp yerini bütünüyle sarmalamıştı ve adamların üçü de başka başka meselelerden söz açmaya can atsa da üzerine çene çalabildikleri tek şey hep aynı oluyordu... korkularının kaynağı.

Farklı konulardan bahsetmeyi boşu boşuna denediler; zira üzerine tek laf etmeye değecek başkaca bir konu bulamıyorlardı halihazırda. İçlerinde en dürüstü Hank idi; hemen hemen hiç konuşmuyordu. Diğer yandan, sırtını karanlığa bir an olsun dönmeyen yegâne ekip üyesi de yine kendisiydi. Yüzü her daim ormana dönük biçimde oturuyor, ne zaman ateşi beslemek için takviye odun lazım olsa onu toplayıp getirirken kamp yerinden fazlaca uzaklaşmamaya özen gösteriyordu.

VII

Bir sessizlik duvarınca çevrelenmiş gibiydiler çünkü kar tabakası her ne kadar fazla kalın olmasa da her tür sesi emmek için yeterliydi ve üstelik etrafa yerleşmiş olan don beraberinde hayatı da dondurmuştu. Kendi sesleri ve alevlerin çıtırtısı dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Havada süzülerek yanlarından geçen bir çam güvesinin kanat çırpışına benzettikleri usulca bir ses işitiyorlardı sadece ara sıra. Kimse yatağına çekilmeye hevesli görünmüyordu. Saatler birbirini kovalarken gece yarısı yaklaşıyordu.

"Bu efsane incelemeye değer elbette," diyerek görüş belirtti doktor, nispeten daha uzun süren sessiz duraklamalardan birinin ardından, söyleyecek bir şeyleri olmasından ziyade bu ürkünç sükûneti delme gayesiyle, "çünkü bana sorarsanız Wendigo denen şey Yabanın Çağrısı diye tabir ettiğimiz ve duyan kişiyi mahva sürükleyen olgunun cisme büründürülmüş hâlinden başka bir şey değil."

"Tam üstüne bastın," diye onayladı Hank bir an sonra. "Bir kez onu duydun mu yanlış anlamaya da mahal kalmıyor. Seni adını seslenerek çağırıyor nitekim."

Bir diğer sessizlik izledi bunu. Ardından Dr. Cathcart diğerlerinin oldukları yerde irkilmesine sebep olan bir hışımla şu yasak konuyu açtı yeniden.

"Buradaki kinaye *kayda değer*," diye vurguladı, bakışlarını çevrelerini saran kesif karanlıkta gezdirerek, "çünkü Ses, dediklerine göre, ormanlık arazilere özgü tüm o ufak tefek işitsel unsurlarla benzeşiyormuş... rüzgârın uğultusu, bir şelaleden dökülen suyun sesi, hayvanların çığlıkları ve buna benzer daha niceleri. Kurban

bir kez *bunu* duydu mu... onun çekimine kapılmadan edemiyor, pek tabii ki! Bununla beraber, en hassas ve zayıf noktaların ayaklar ve gözler olduğu söylenir; tahmin edeceğiniz gibi, ayaklar gezinti özlemini gidermeye, gözler ise tabiatın güzelliklerini seyretmeye yarıyor. Sefil kurbanımız bu çağrıya cevap vermek üzere öyle feci bir hızla atılır ki çok geçmeden gözlerinin altından kan gelmeye ve ayakları tutuşmuşçasına acımaya başlar."

Bir yandan bunları söylerken oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanıp çevredeki kasvetli karanlığa ürkek bakışlar atmayı sürdürüyordu Dr. Cathcart. Sesini en alçak seviyesine indirgemişti şimdi.

"Wendigo'nun," diye ekledi, "kurbanının ayaklarını yaktığı söylenir –o müthiş hızın sebebiyet verdiği sürtünme yüzünden olsa gerek– ta ki o ayaklar düşünceye ve yerlerine şeklen Wendigo'nunkilere benzer yeni ayaklar çıkıncaya dek."

Simpson suratında korku dolu bir hayret ifadesiyle dinliyordu anlatılanları; ama asıl dikkatini çeken, Hank'in yüzüne yansıyan solgunluktu. Elinden gelse kulaklarını tıkayıp gözlerini sımsıkı kapamak için bir an duraksamazdı.

"Kaldı ki her zaman yerde de yol almaz," diyerek söze girdi Hank, o kendine özgü tarzıyla sözcükleri uzata uzata, "çünkü o denli yükseğe erişir ki yıldızların kendisini ateşe verdiği hissine kapılır. Bazen de şiddetle zıplar ve kurbanını yanından ayırmaksızın koşusuna ağaç tepelerinde devam eder, sonra da avladığı turnabalığını mideye indirmeden önce tastamam öldürebilmek için onu yere çalan bir balıkkartalı misali kurbanını zemine fırlatır. Üstelik onun yegâne gıdası, şu koskoca ormanın içinde yenebilecek bunca şey varken... yosundur!" Tam bu noktada kulağa hiç doğal gelmeyen kısa bir kahkaha patlattı. "Anlayacağınız, yosun-yiyicinin teki şu Wendigo," diye ekledi, arkadaşlarından önce birinin sonra diğerinin yüzüne heyecanla bakarak. "Yosun-yiyici," diye tekrarladı sonra, akla gelebilecek en acayip küfürlerden meydana gelen bir silsile eşliğinde.

Simpson ise tüm bu konuşmanın ne amaca hizmet ettiğini anlamıştı artık. Her ikisi de kendi açısından bakıldığında gayet sağlam karakterli ve "deneyimli" olan bu iki adamın her şeyden fazla korku

duyduğu şey... sessizlikti. Yani tüm bu konuşmaların gayesi zaman doldurmaktı. Aynı zamanda karanlığa, birdenbire paniğe kapılma tehlikesine, düşman topraklarında oldukları bilincinin kafalarına dank etmesine... diğer bir deyişle, her şeye karşı silah olarak kullanıyorlardı konuşma yetisini ve bu sayede zihinlerinin en derin yerinde saklı kimi düşüncelerin gün yüzüne çıkmasını engellemiş oluyorlardı. Dayanılmaz korku nöbetlerine maruz kalan Simpson'a gelince, bu bağlamda her ikisini de aşmış durumdaydı. Kendisine bağışıklık özelliği atfeden bir seviyeye erişmişti artık. Oysa diğer ikisi, her şeye çözümsel bir şekilde yaklaşan alaycı doktor ile samimi ve sebatkâr orman adamı, benliklerinin en dipsiz derinliklerine dek titreyerek oturuyorlardı.

Böylelikle saatler birbirini kovaladı; ruhlarını zinde tutmak üzere gösterdikleri çabanın yarattığı gerginlik altındaki âdemoğullarından müteşekkil küçük grup yabanıllığın bağrında oturmayı ve alçak sesle zihinlerine musallat olan ürkütücü efsane hakkında atıp tutmayı sürdürdü. Vaziyet her yönüyle değerlendirildiğinde bunun eşitsiz bir yarışma olduğu söylenebilirdi çünkü yabanıl doğa ilk hamleyi yapmış olmanın avantajına sahipti... Bir de rehinesi vardı üstelik. Yol arkadaşlarının meçhul yazgısı gitgide yoğunlaşıp en nihayet katlanılmaz raddelere varan bir çile hâlinde ruhları üzerine çöküp kalmıştı.

Öncekilerden çok daha uzun süren ve kimsenin ağzını açıp da bölmeye cüret gösteremediği bir diğer suskunluk seansının ardından zaptedilmiş duyguları hele ki birdenbire ayağa fırlayıp gecenin karanlığına karşı hayal olunabilecek en kulak tırmalayıcı haykırışı koyvermek şeklinde hiç de beklenmedik bir tavırla açığa vuran ilk kişi Hank olmuştu. Görünen o ki artık kendini dizginleyemiyordu. Bunu sıradan bir çığlığın ötesine taşımak için avucunu ağzının hizasında sallayarak sesini değiştirmişti.

"Défago'ya seslendim," dedi neden sonra, tuhaf ve dikbaşlı bir kahkaha eşliğinde başını eğip diğer ikisine bakarak, "çünkü inanıyorum ki" –araya serpiştirdiği sayısız küfrü burada tekrarlamanın âlemi yok– "eski dostum şu an bize hiç de uzak olmayan bir yerde bulunuyor."

Adamın sergilediği bu gösteri Simpson'ın heyecana kapılıp ayaklanmasına, hayretten ağzı bir karış açık kalan doktorun piposunun dudaklarının arasından kayıp yere düşmesine neden olacak kadar ateşli ve pervasızcaydı. Hank'in suratı ölü gibi solgundu gerçi, Cathcart'ınkinde ise ansızın baş gösteren bir bitkinliğin belirtileri okunuyordu şimdi. Adamın tüm melekeleri erimiş gitmişti. Sonra anlık bir öfke parıltısı belirdi gözlerinde ve alışkanlıktan ileri gelen bir kendi kendini kontrol güdüsü uyarınca ihtiyatı yine de elden bırakmayarak kalkıp heyecan içindeki rehbere dikti bakışlarını. Çünkü adam bu izin verilemez ve ahmakça davranışıyla hepsini tehlikeye atmaktaydı ve doktor da yol yakınken buna bir son verme niyetindeydi.

İzleyen birkaç dakika içinde neler olup bittiğine dair çokça tahmin yürütülebilirse de kesinkes neyin cereyan ettiğini bilmek zor, çünkü Hank'in o gürül gürül sesiyle savurduğu çığlığı takiben ortalığa çöken mutlak sessizlik ânında, sanki ona karşılık verirmiş gibi, tanımlanamayan bir şey göğün karanlığını delercesine bir hızla başları üzerinden geçti... Hayli büyük cüsseli bir varlık olsa gerekti bu, zira havada hatırı sayılır bir dalgalanmaya yol açmıştı, bununla eşzamanlı olarak aşağıdaki ağaçların arasında ise bir insanın bitkin bir sesle koyverdiği, tarif edilemez derecede ıstıraplı bir yakarış içeren çığlığın ürkek tınısı yankılanmıştı...

"Ah! Ah! Nasıl bir yüksekliktir bu böyle! Ah, eyvah! Ayaklarım tutuştu sanki! Ayaklarım yanıyor!"

Beti benzi atmış bir hâlde, afallamış bir çocuk misali şapşal şapşal etrafına bakındı Hank. Anlaşılmaz bir çığlık koyveren Dr. Cathcart ise kör bir dehşete kapılmanın yol açtığı içgüdüsel bir hareketle tam arkasına dönüp çadırın korunaklı ortamına doğru atılmak üzereydi ki donakaldı. Üçü arasında yalnızca Simpson metanetini bir nebze korumayı başarmıştı. Onun duyduğu dehşet, bu olanlara hemen tepki vermesini önleyecek kadar derindi. Bu onun söz konusu çığlığı ilk duyuşu değildi ne de olsa.

Korkudan tir tir titreyen yol arkadaşlarına dönüp sakince denebilecek bir tavırla konuştu...

"Duyduğum çığlık tam olarak böyleydi işte... kelimesi kelimesine aynı!"

Ardından yüzünü göğe çevirerek, "Défago, Défago!" diye haykırdı yüksek sesle, "Aşağıya, yanımıza gel! İn aşağı...!"

İçlerinden herhangi biri şu ya da bu şekilde tepki vermeye dahi vakit bulamadan, bunu yaparken sayısız dala çarparak ağaçların arasından savrula savrula geçen bir şeyin nihayet tok bir ses eşliğinde donmuş zemine çakıldığını belirten bir gürültü koptu. Olayın içerdiği hız ve şiddet tek kelimeyle müthişti.

"Bu o, işte şimdi Tanrı yardımcımız olsun!" sözleri bir yandan yutkunduğu için fısıltı hâlinde Hank'in gırtlağından koparken, adam elini istemsizce belindeki kemere bağlı duran avcı bıçağına attı. "Şimdi de bizim için geliyor! Size söylüyorum, geliyor!" diye ekledi, korkunun mantığı alt ettiğini ele veren bir kahkaha eşliğinde, dışarıdaki sonsuz karanlıktan kampın ortasındaki ufacık ışık öbeğine doğru yaklaşan ağır adımların karı ezerken çıkardığı sesler artık iyiden iyiye duyulur hâle gelmişken.

Her seferinde tökezlercesine bir sallantıyla atıldığı anlaşılan adımlar bulundukları yere gittikçe yaklaşırken üç adam şaşkına dönmüş bir hâlde ateşin etrafında hareketsizce dikilmeyi sürdürdü. Dr. Cathcart'ın beti benzi atmıştı; gözlerinde dahi en ufak bir kıpırtı yoktu. Cefa dolu bir afallama geçirdiği aşikâr olan Hank ise bir kez daha şiddet içeren bir hamlede bulunacağı izlenimi uyandırıyordu; ne var ki bulunmadı. Zira o da taş kesilmişti. Korkudan donakalmış çocuklardan farkları yoktu o an. Sahne çok ürkütücüydü. Aynı esnada, onlara kaynaklık eden varlık görüş alanının dışında olmakla beraber ayak sesleri zemindeki kar tabakasını her adımda eze eze yaklaşmaya devam ediyordu. Sonsuza dek sürecekmiş gibiydi –zira hakiki kabul edilemeyecek kadar uzamıştı bile– bu ağır ağır vuku bulan acımasız yürüyüş. Melanet olayın her ânına işlemişti.

VIII

Derken karanlık, bu denli zahmetli bir hazırlık evresinin ardından, nihayet bir şey doğurdu... bir siluet. Ateş ile gölgelerin iç içe geçmesinden dolayı ışığın ancak belli belirsiz aydınlatabildiği bölgeye doğru, onlarla arasında taş çatlasa üç metrelik bir mesafe kalıncaya dek ilerledi; bu esnada bakışlarını diğerlerinin üzerinden bir an olsun ayırmaksızın durdu. Hemen akabinde, tellerle çekiştirilerek hareket ettirilen bir kukla misali sarsıla sarsıla yeniden ileri doğru yürümeye başladı ve diğerlerine yaklaşıp da kamp ateşinin ışığı tam anlamıyla üzerine vurunca bu ziyaretçinin kimliğini keşfedebildiler... Bir adamdı bu ve görünüşe göre... Défago'nun ta kendisiydi.

Algıdan kaynaklı bir çeşit korku maskesi kamptakilerin her birinin yüzüne hemen o an inivermişti ve üç çift gözün normal görüş alanını fersah fersah aşıp Bilinmezlik'in derinliklerine dalmışçasına parıldadığı fark ediliyordu bu maskelerin ardında.

Adımları şimdi bir nebze tereddütlü ve ürkek hâle gelen Défago onlara doğru yaklaştı; ilkin karşısındakileri bir bütün kabul edip genel anlamda gruba doğru ilerlerken sonradan keskin bir dönüş eşliğinde yön değiştirerek doğruca Simpson'ın bulunduğu tarafa yönelmiş ve suratını onunkinin dibine değin yaklaştırıp gözlerini gözlerine dikmişti. Dudaklarından sese benzer bir şeyler döküldü sonrasında...

"İşte geldim, Simpson patron. Birisinin bana seslendiğini işitmiştim de." Hayat enerjisi içinden âdeta çekilip alınmış, konuşabilmek için sarf ettiği müthiş çabadan ötürü hırıltılı ve kesik kesik çıkabilen, zayıfça bir sesti bu. "Her zamanki gibi son derece heyecanlı

bir gezi oldu benimkisi." Kahkaha attı sonra, başını karşısındakinin yüzüne doğru eğerek.

Fakat bu kahkaha balmumundan yapılma birer heykel gibi beti benzi atmış hâlde dikilen ekip üyelerini galeyana getirmeye yetmişti. Ansızın öne atılan Hank bunu öylesine acayip bir küfür sağanağı eşliğinde yapmıştı ki bu sözcükleri İngilizceyle bağdaştıramayan Simpson onların Kızılderili diline veya bir başka lehçeye ait olduğunu tahmin etti. Kesinkes emin olduğu tek şey, ikilinin arasına girmiş olan Hank'in fiziksel varlığıydı ki bu durumu memnuniyet verici bulmuştu... hem de beklenmedik ölçüde. Daha telaşsız bir edayla harekete geçen Dr. Cathcart ise ağır ağır onun arkasına doğru kayarken yine de ayakları birbirine dolanıyordu.

Takip eden birkaç saniye boyunca söylenen ve yapılan şeyleri tam olarak algılayamayacak kadar puslanmış olsa gerekti Simpson'ın dimağı çünkü o uğursuz ve lanetli çehreyi süsleyen gözlerin kendisininkilere bu denli yakın mesafeden bakması daha ilk anda tüm duyularını afallatmıştı. Olduğu yerde dikilmekle yetindi. Ağzını açıp tek kelime etmekten acizdi. Yaşça kendisinden büyük olan diğer iki adamın tüm o duygusal gerginliğe rağmen harekete geçirmeyi bildiği, yılların verdiği deneyimle şekillenmiş irade kuvvetinden yoksundu kendisi ne de olsa. Gerçekliklerini yarıya indirgeyen cam bir bariyerin ardından izliyordu sanki davranışlarını; serap gibiydi her şey, sapkın, çapraşık bir serap. Bununla beraber, Hank'in ağzından fışkıran o anlaşılmaz laf kalabalığı arasında amcasının yiyecek ve ısınma, battaniyeler, viski ve istirahat hakkında çeşitli şeyler söyleyen otoriter sesini –ki bu ses tonunu muhafaza edebilmek için kendisini fazlasıyla kastığı ve zorladığı anlaşılıyordu– yakalamıştı kulakları... ve bununla da kalmayarak, hasis ama aynı zamanda tatlı bir tılsıma da sahip o keskin ve tuhaf kokunun ara ara gelen esintisi burun deliklerinden içeri hücum etmişti.

Gelgelelim, içine düştükleri bu ürkünç vaziyete bir ölçü ferahlama getirecek sözleri içgüdüsel olarak dile döken ve bu sayede her birinin yüreğindeki şüphe ve endişeyi açığa vuran da –her ne kadar

diğerlerine oranla daha az tecrübeli ve becerikli de sayılsa– yine kendisi olacaktı.

"Bu *gördüğümüz*... gerçekten de SENSİN, değil mi, Défago?" diye sordu alçak sesle, duyduğu korkudan ötürü kelimeler ağzından kesik kesik dökülerek.

Beriki henüz dudaklarını dahi oynatamamışken araya girerek yüksek sesle cevap verdi Cathcart bu soruya. "Tabii ki de o! Ya kim olacak? Sadece... görmüyor musunuz sanki... yorgunluk, soğuk ve korkudan dolayı bitap düşmüş! *Bunlar* normal bir insanı tanınmaz hâle getirmeye yetmez mi yani?" Diğerlerini olduğu kadar kendisini de inandırmak üzere sıralamıştı bu cümleleri. İfadesindeki aşırı vurgu ele veriyordu bunu. Sonrasında, bir şeyler söyleyip oradan oraya yürürken bir mendille devamlı burnunu kapama gereği duyacaktı. Zira koku şimdiye tüm kampa yayılmıştı.

Bu defa daha genişçe yakılan kamp ateşinin başına battaniyelere sarılmış vaziyette ilişmiş sıcak viski içen ve başından geçenlerden ötürü tarumar olmuş ellerle yemek yemeye çabalayan "Défago", ekiptekilerin bu rehber dostlarını son kez gördüklerindeki kanlı canlı hâline ancak altmış yaşında bir adamın sonraki bir nesle özgü kıyafetleri giyince kendi gençliğinin gümüş levha üzerine eski fotoğraf tekniğiyle basılmış bir resmine benzeyeceği kadar benziyordu. Ateşin ışığına karşı Défago kisvesi altında oturan bu berbat karikatürü, bu taklidi tarif etmekte sözler yetersiz kalırdı. Karanlık ve korkunç hatıralarının belleğinde canlanan kalıntılarından hareketle bir kıyaslama yaptığında bu yüzün bir insandan ziyade hayvanınkini andırdığını belirten Simpson yüz hatlarının yanlış orantılarla silbaştan konumlandırıldığını, adamın derisinin ise olağanüstü bir gerilime ve baskılara maruz bırakılmışçasına vücudundan sarkarmış gibi gevşek durduğunu gözlemliyordu. Bu manzarayı seyrettikçe, Ludgate Hill'deki seyyar satıcıların tezgâhlarında görmeye alıştığı şu şişirildikçe ifadesi değişen ve sönünce iniltiyi andırır silik bir ses çıkaran bohça suratlar gözleri önünde belli belirsiz canlanıyordu. Adamın suratı ve sesi öylesine iğrenç bir benzerlik taşıyordu işte. Çok sonraları tanımlanamaz olana tanımlama

getirmeye kalktığında yerden çok yüksekte uzunca süre bulunmuş bir yüzün ve tenin bu türden nadir bir görünüme bürüneceğini, atmosferin ağırlığının ortadan kalkmasıyla beraber bedensel bütünlüğün bozulup parçalara ayrılarak... *dağınık* bir hâl alacağını öne sürecekti Cathcart...

Heyecandan çılgına dönmesine ve tüm bedeni üstesinden gelemediği ve anlayamadığı duygularla titremesine karşın vaziyeti çok da telaşa kapılmadan karara bağlayan yine Hank'ten başkası değildi. Belli ki ışığın gözlerini kamaştırıp kendisini şaşırtmasına mâni olmak için ateşin başından biraz uzaklaşmış ve bir an her iki elini kaldırıp gözlerine siper ederek öfkeyle heyecanın korkutucu biçimde iç içe geçtiği bir sesle bağırmıştı:

"Sen Défago değilsin! Sen asla Défago değilsin! Nasıl bir meretsin bilmem ama... yirmi yıllık dostumla uzaktan yakından alakan yok!" Ateşin başında büzülmüş oturmayı sürdüren siluete sırf bakışlarıyla onu yok edebilecekmiş gibi dikmişti gözlerini. "Ve eğer haklıysam, Tanrı şahidimdir ki, bunu kibrit çöpünün ucuna takılmış bir pamukla bile yapmam gerekse cehennemin zemininden hepinizi süpürür atarım!" diye de eklemeden duramadı, içinden korku ve tiksinme fışkıran bir taşkınlıkla.

Onu susturmak imkânsızdı. İçine âdeta cin girmiş gibi, gördüğü ve işittiği karşısında dehşete kapılarak, dikildiği yerde haykırmayı sürdürüyordu... *çünkü gerçekti karşısındaki manzara.* Her seferinde bir öncekinden daha tuhaf şekilde olmak üzere, belki elli kere tekrarladı ithamlarını. Çevre ormanlar sesinin yankılarıyla inliyordu. Hatta bir keresinde diğerleri onun bu "davetsiz misafirin" tepesine çullanıp onu haklama niyetinde olduğu izlenimine kapıldı çünkü eli devamlı kemerindeki uzun avcı bıçağına gidiyordu.

Ama sonuçta böylesi bir hamlede bulunmadı ve bu öfke patlaması çok geçmeden gözyaşları arasında sona erdi. Hank soluğu ansızın kesilerek yere yığılmış, bunun üzerine Cathcart bir şekilde onu çadırına çekilip sakince uzanması yönünde ikna ederek en nihayet ortamı yatıştırmıştı. Nitekim Hank olayın geri kalan kısmına çadır bezinin ardından, girişin iki kanadı arasında zaman zaman beliren

kireç gibi beyazlamış bir suratla ne olup bittiğini gözetleyerek tanıklık edecekti.

Ardından Dr. Cathcart o âna dek cesaretini diğerlerine nazaran daha iyi korumuş olan yeğeni de ense başındayken kararlı bir havayla öne çıkıp battaniyelere sarılı vaziyette halen ateşin başında oturmakta olan Défago'nun karşısına geçti. Bakışlarını onun suratına kenetleyerek söze girdi neden sonra. Sesinde hiçbir titreme okunmuyordu.

"Défago, bize neler olduğunu anlat... az da olsa anlat ki sana nasıl yardım edebileceğimizi bilelim, olur mu?" diye sordu, kendinden emin bir tonda, neredeyse komut verircesine. Kaldı ki o an itibariyle bu gerçekten de bir *komuttu*. Fakat hemen akabinde tavrı değişecekti, nitekim seslendiği kişi öylesine acınası, dehşetengiz ve insanlıktan uzak bir çehreyle başını kaldırıp ona bakmıştı ki doktor olduğu yerde tekinsiz bir iblisten kaçar gibi istemsizce geri sıçramıştı. Omuz başında dikkatle onları izleyen Simpson adamın suratında düşmek üzere olan bir maske varmış da altından tüm çıplaklığıyla karanlık, şeytansı bir şey çıkıverecekmiş izlenimine kapıldığı yorumunda bulunacaktı sonradan. "Konuşsana be adam, haydi konuş!" diye bağırırken Cathcart'ın sesinde korku dolu bir yalvarma okunuyordu. "Hiçbirimizin buna tahammülü kalmadı artık...!" İçgüdünün mantığa baskın çıktığı bir çığlıktı bu.

İşte o zaman, çoktan bambaşka bir karakterinkine bürünmeye başlamış olan o zayıf, silinip gitmenin eşiğindeki sesiyle, *solgun* bir sırıtış eşliğinde yanıt verdi "Défago"...

"Wendigo denen şu heybetli varlığı gördüm," diye fısıldadı, tıpkı vahşi bir hayvanın yapacağı gibi etrafı koklayarak. "Hatta bir süre onunla vakit bile geçirdim..."

Bu bahtsız sefil daha fazlasını söyler miydi ya da Dr. Cathcart beyhude sorgusuna kaldığı yerden devam eder miydi bilinmez, çünkü tam o anda vücudunu o dehşet dolu gözleri haricinde diğerlerinin bakışından tamamen gizleyen çadır bezinin ötesinden Hank'in feryat figan bağırtısı yükseldi. Böylesi bir çığlığı o güne değin hiçbiri duymamıştı.

"Ayakları! Ah, Tanrım, ayaklarına bakın! Şu devasa ayaklara bakın hele, nasıl da... değişmişler!"

Az önceki konuşma sırasında oturduğu yerde kıpırdanan Défago ilk defa olmak üzere kamp ateşinden yansıyan ışığın bacaklarına vurduğu ve böylelikle ayaklarının gözler önüne serildiği bir konum almıştı. Fakat yine de, Hank'in fark ettiği durumu gözlemlemeye vakit bulamayacaktı Simpson. Tıpkı Hank'in daha etraflıca incelemeye fırsat bulamayacağı gibi. Nitekim o an, Cathcart ürkmüş bir kaplan misali adama doğru atılmış ve kucağından sarkan battaniyenin uçlarını onun ayaklarının çevresine genç ilahiyat talebesinin normalde makosen geçirilmiş bir çift ayağın durması gerektiği yerde iri ve şekli bozuk bir karaltı bulunduğunu göz ucuyla ve o da net bir görüş yakalamasına mahal bırakmayacak şekilde topu topu bir saniyeliğine yakalayabilmesine imkân bırakan bir süratle dolayıvermişti.

Sonrasında, doktor başkaca bir harekette bulunamadan ve Simpson bırakın sormayı kafasında soracak bir soru dahi tasarlayamadan Défago ayağa kalktı ve o biçimsiz, çarpık suratında son derece habis ve ürpertici ve hatta kelimenin tam anlamıyla canavarca denebilecek bir ifadeyle, vücut dengesini korumak için sancılı ve gözle görülür bir gayret sarf ederek geçip karşılarına dikildi.

"Artık *siz* de gördünüz işte," dedi hırıltıyı andıran bir sesle, "alev alev yanan, kavruk ayaklarımı gördünüz! Şimdi ise –beni kurtarmayı ve birazdan yaşanacaklara mâni olmayı başaramazsanız elbet– vakit geldi demektir...

Onun yalvarırcasına bir tınıyla çıkan acıklı sesi gölün bulunduğu yönden ansızın esen şiddetli rüzgârın gürlemeyi andıran uğultusuna karışıp gitti. Bu esintinin şiddeti başları üzerinde yükselen ağaçların o karman çorman dallarını dahi sallamıştı. Daha bir harlı yanmaya başlayan kamp ateşinin alevleri âdeta ani bir patlamanın etkisiyle yana eğilmişti şimdi. Ve tanımlanamayan bir şey, kudret ve sürat çağrıştıran müthiş bir ses eşliğinde küçük kamp yerinin etrafında esti ve göz açıp kapayıncaya kadar kampı bütünüyle ve geçit vermez şekilde sarmaladı. Sarındığı battaniyeyi silkeleyip üzerinden atan Défago berisindeki ağaçlara doğru döndü ve tıpkı kamp yerine

gelirkenki o her adımda tökezlermiş izlenimi uyandıran yürüyüşü ile... bir an sonra gözden kayboldu: İçlerinden biri dahi onu engellemek için henüz tek kasını kımıldatamamışken, kimseye hareket geçme fırsatı bırakmaksızın, akıllara durgunluk veren bir sürat ve hışımla sırra kadem basmıştı. Ormanın karanlığı kelimenin tam manasıyla yutmuştu onu; üzerinden on saniye geçmemişti ki, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde kalpleri güm güm atarak etrafa dikkat kesilen üç adam, titreşen ağaçların hışırtısını ve ansızın esen rüzgârın uğultusunu bastıran, göğün en yüksek katmanlarından kopup gelerek tam tepelerine çöktüğü zannına kapıldıkları bir çığlık sonucu yerlerinde hoplayacaklardı...

"Ah! Ah! Nasıl bir yükseklikti bu böyle! Ah, eyvah! Ayaklarım tutuştu sanki! Ayaklarım yanıyor!" Bu feryat hemen ardından bilinmez bir uzayın derinliklerine sürüklenip sessizliğe karıştı.

Dr. Cathcart –ki birdenbire kendine gelip aklını başına toplamış, bu sayede diğerlerini de kontrol altına almıştı– tam kendisini dosdoğru ağaçların arasına atacağı sırada Hank'i kolundan haşince yakalayıp dizginlemeyi başardı.

"Ama ben işin aslını bilmek istiyorum... anlıyor musun beni!" diye çığırdı rehber. "Gözümle görmek istiyorum! Karşımızdaki şey o değildi, hile yoluyla onun yerini almış... bir iblisti diyorum size...!"

Öyle ya da böyle –ki bunu nasıl olup da becerdiğini kendisi de bilmediğini itiraf eder– onu çadırda tutmayı ve zapturapt altına almayı başarmıştı doktor. Anlaşılan o ki, insan iradesinin olaylara tepki verdiği ve kendi doğuştan gelen yetilerini hâkim kıldığı gelişimsel aşamaya erişmiş bulunuyordu. Hank'in taşkınlıklarına "gem vurma" biçimi gerçekten de takdire değerdi. O âna dek gayet iyi kontrol altında tutabildiği yeğeniydi şimdi endişesinin esas kaynağı, zira son günlerde yaşanan olaylar sonucu birike birike kabaran gerginlik, artık delikanlıyı mevcut koşullar elverdiğince Hank'ten uzak kalacağı şekilde ağaç dallarından ve battaniyelerden kurulu bir döşeğe uzanmasını sağlamak suretiyle izole etmeyi zorunlu kılan sulu gözlü bir isteri nöbeti durumu ortaya çıkarmıştı.

O uğursuz gece boyunca tüm duyular tetikte olduğu hâlde nö-

bet tutulan saatler ıssız ve hüzünlü kamp yerinden birbiri ardına gelip geçerken, tepesine kadar çektiği battaniyenin altında ürkek cümleler ve de cümle kesitleri eşliğinde ağlaşarak, öylece yattı orada Simpson. Sürat, yükseklik ve ateşe dair anlamsız bir kelime sağanağı Kutsal Kitap'tan çıkma hikâyelerle ilgili okulda öğrendikleriyle iç içe geçerek tuhaf bir cümbüş meydana getiriyordu. "Suratları dağlanıp çarpıklaşmış birileri akılalmaz bir hızla kampımıza doğru yaklaşıyor!" diye inliyordu bir an; hemen ardından ise yattığı yerde doğrulup oturuyor ve bir yandan gözlerini karşıki ağaçlara dikip dikkatle kulak kabartarak, "Bu vahşi orman ne kadar da dehşet uyandırıcı... hele ki ayakları o hâle geliyorken..." şeklinde fısıldıyordu, ta ki amcası gelip de düşüncelerini dağıtarak onu bir nebze ferahlatana dek.

Neyse ki bu isteri krizinin geçici olduğu meydana çıktı. Uyku onu tedavi etmişti, tıpkı Hank'i tedavi ettiği gibi.

Saat sabahın beşini biraz geçip de günün ilk ışınları ortalığı aydınlatmaya başlayıncaya dek dikkatle nöbet tutmayı sürdürdü Cathcart. Bu esnada suratı tebeşir gibi beyazlamış, gözlerinin altında garip bir kızarıklık oluşmuştu. Ölüm sessizliği içinde geçen o sonu gelmez saatler boyunca irade gücünün ruhuna derinlemesine işlemiş bir korkuya karşı savaş verdiği her hâlinden belliydi. Gözle görülebilenler söz konusu mücadelenin emarelerinin dışa vuran kısmıydı sadece...

Tan ağarırken ateşin altını bizzat yaktı, kahvaltı hazırladı, diğerlerini uyandırdı ve saatler henüz yediyi göstermeden ana kampa doğru dönüş yoluna koyulmuşlardı bile... Tanık olduklarından ötürü adamakıllı sersemlemiş ve ruhen geri dönüşü olmayacak biçimde sarsılmış, yine de her biri kendi zihnindeki kargaşayı az çok yeniden düzene oturtabilmiş üç yol arkadaşı.

IX

Yolculuk sırasında çok nadir ve o da ancak en bariz ve olağan konular üzerine konuşuyorlardı, çünkü hiçbiri onlara değinmeye cüret edememekle beraber cevap bekleyen birbirinden sancılı düşüncelerle kaynaşıyordu zihinleri. İçlerinde kendini ilk toparlayabilen, ilkel koşullara hepsinden daha aşina olan Hank'ti ki karakter yapısı bakımından diğerlerine nazaran daha az komplike biri oluşunun da bunda payı büyüktü elbet. Dr. Cathcart'ın beyninde ise saldırılar karşısında "uygarlık" tüm diğer güdülere öncülük ediyordu. Ne var ki daha uzun yıllar ne kadar da uğraşsa belli bazı şeylerden *kesinkes* emin olamayacaktı. Neresinden bakılsa, onun "kendisini bulmasının" ötekilere oranla daha uzun sürdüğü söylenebilir.

İlahiyat öğrencisi Simpson'a gelince... Olaya dair çıkarımlarını en bilimsel olmasa bile elinden gelen en düzgün şekilde kalıba oturtabilen kesinlikle oydu. Orada, el değmemiş yabanıl arazinin bağrında, en kaba tabiriyle ve esas anlamıyla ilkel bir olaya tanıklık etmiş olduklarına şüphe yoktu. İnsanoğlunun gelişiminden kendini sakınmayı her nasılsa başarmış ve varlığını tüm gözlerden uzak sürdürebilmiş olan bu şey muhafaza ettiği ham ve canavarca yaşam formu ile bu süreçten galip ayrılmıştı. Geniş kapsamlı ve yontulmamış batıl inançların insanoğlunun yüreğini esir aldığı tarihöncesi çağlara kısa bir bakış addediyordu bu olanları kafasında; tabiattaki unsurların ehlileştirilmeye halen çok uzak olduğu, çok çok daha kadim bir evrende hükümranlık etmiş Güçlerin ortalığa musallat olmakta ısrar ettiği çağlardı bunlar. İleriki senelerin birinde vereceği bir vaaz sırasında "kendi içinde değerlendirildiğinde kötücül olduğu belki de iddia edilemeyecekse de var olduğu sürece âdemoğluna

içgüdüsel olarak düşmanlık güdecek, insan ruhunun perde arkasına çöreklenmiş sinsice bekleyen, tüyler ürpertici ve vahşi karaktere sahip Kudretli Varlıklar" şeklinde niteleyeceği bu şeyler onun dimağındaki yerlerini her daim koruyacaklardı.

Bu mevzuyu amcasıyla hiçbir zaman uzun uzadıya konuşmamışlardı, birbirine zıt iki düşünce yapısı arasındaki bariyer bunu zorlaştırıyordu çünkü. Sadece bir keresinde, yıllar yıllar sonra bir şey onları bu konuya üstünkörü değinmeye itecekti... daha doğrusu, konunun belli bir ögesine...

"Bana birazcık da olsa açıklayamaz mısın... *onların* neye benzediğini yani?" diye sormuştu Simpson; aldığı yanıt ise her ne kadar bilgece tasarlanmışsa da hiç tatmin edici değildi: "Bunu öğrenmeye ya da kendi kendine keşfetmeye kalkışmaman çok daha hayırlı olur."

"Peki ya... o koku...?" diye üstelemişti yeğeni. "Ona ne demeli?"

Bakışlarını dikkatle ona çeviren Dr. Cathcart'ın kaşları ilgiyle kalkmıştı.

"Kokular," diye girişti izah etmeye, "telepati yoluyla iletişim kurulacağı vakit sesler veya görüntüler kadar kolay değerlendirilemez. Bu konuya sen ne kadar vakıfsan, veyahut vakıf değilsen, benim durumum da seninkinden farksız."

Alışılageldiği üzere, açıklama yapmak icap etti mi pek de konuşkan sayılmazdı amcası. Konu kapanmıştı.

* * *

Gün biterken ölesiye üşümüş, yorgunluktan bayılma raddesine gelmiş, açlıktan midesi kazınan ekip üyeleri bu uzun seyahati noktaladı ve son bir gayretle ayaklarını sürüyerek daha ilk anda terk edildiği izlenimi uyandıran eski kamp yerlerinde soluğu aldı. Ne onları ısıtıp beslemek üzere hazırlanmış bir ateş görünüyordu ortalıkta ne de kendilerini karşılamak üzere bir koşu gelmesini umdukları Punk. Her üçünün de duygusal kapasitesi herhangi bir şaşkınlık ya da kızgınlık duyamayacakları kadar hırpalanmış ve tükenmiş vaziyetteydi; fakat diğerlerinin önüne geçip aceleyle kamp ateşinin bulunduğu yöne koşan Hank'in dudakları arasından kopan istemsiz sevinç çığ-

lığı bu hayret verici olaylar silsilesinin henüz sona ermediğini işaret eden bir tür uyarı gibi geldi kulaklarına. Hem Cathcart hem de yeğeni rehberin heyecanla diz çöküp sönmüş küllerin yanı başında hâlsizce kıpırdanan bir şeyi gönülden kucakladığını görünce bu "şeyin" Défago... onlardan önce yolunu bulup da ana kampa ulaşmış olan gerçek Défago olduğunu ta iliklerinde duyumsadıklarını daha sonra itiraf edeceklerdi.

Zira hakikaten de böyleydi durum.

Her şeyi çok geçmeden ilk ağızdan dinlediler. Kıtlıktan çıkmışçasına bir deri bir kemik kalmış olan Fransız asıllı Kanadalı –daha doğru bir deyişle, ondan geriye her ne kaldıysa artık– ateş yakma çabasıyla sönmüş külleri beceriksizce eşeleyip duruyordu. Bedeni yere doğru iyice eğilip bükülmüş vaziyette, engin bir yaşam deneyiminin getirdiği içgüdüsel komuta uyan incecik parmakları yardımıyla ağaç dalları ve kibritlerle cebelleşmekteydi. Oysa böylesine basit bir işlemi bile yönetmeye yetecek irade kuvveti kalmamıştı adamda. O irade ki geri dönüşü olmayan bir yere gitmiş bulunuyordu. Hafıza namına ne varsa onu da götürmüştü beraberinde. Sadece yakın geçmişte yaşanan olaylar değil, onun öncesindeki yaşama dair her şey yerini koca bir boşluğa bırakmıştı artık.

Şaşkınlık uyandırıcı ve korkutucu ölçüde sarsılmış ve değişime uğramış da olsa, gerçek bir şahıstı bu defa karşılarındaki. Suratında hiçbir ifade okunmuyordu... Ne korku ne hasret ne de ayrı kalınan dostlara yeniden kavuşmuş olmaktan kaynaklı bir sevinç. Kendisini kucaklayan adamı tanır gibi bir hâli yoktu hiç, kendisini besleyen, ısınmasını sağlayan, yatıştırıcı ve avutucu sözler eşliğinde onunla konuşan diğerlerini de. Hiçbir yardım elinin uzanamayacağı ölçüde ümitsiz ve perişan durumda olan bu ufak tefek adam kendisine söylenenleri uysalca yerine getiriyordu sadece. Onu "birey" kılan "şey" sonsuza dek yitip gitmişti.

Bu vaziyet bazı yönleriyle o âna dek gördüklerinden çok daha dokunaklı bir manzara arz ediyordu... Şişik avurtlarından kaba yosun tomarları çekip çıkarırken yüzünde eblehimsi bir tebessümle onlara "lanet olası bir yosun-yiyici" olduğunu söyleyişi; en basit yemeği bile hazmedemeyip ısrarla geri kusuşu; hepsinden beteri de

ayaklarındaki "alev alev yanma" hissi yüzünden büyük acı çektiğini söylerken başvurduğu o acıklı, çocuksu ses... ki onları muayene eden Dr. Cathcart'ın her iki ayağın ciddi derecede donduğu teşhisinde bulunması bunun ne denli haklı bir şikâyet olduğunu ortaya koyuyordu. Dahası gözlerinin altında kısa süre önce bir çeşit kanama geçirdiğine delalet eden silik izler dikkat çekiyordu.

Onca zaman bu denli zorlu şartlara maruz kalıp da nasıl hayata tutunabildiği, yolunun ne menem yerlerden geçtiği ya da bir kamptan diğerine uzanan ve beraberinde kano da bulunmadığına göre yayan vaziyette koskoca bir gölün çevresini dolanmayı gerektiren akıllara zarar bir mesafeyi nasıl olup da aşabildiğine dair ayrıntılar... Tüm bunlar belirsizliğini bugün de korumakta. Zira adamın hafızası bütünüyle silinmişti. Başlangıcı bu garip vakaya sahne olan o kış mevsiminin henüz sonuna gelinmemişken Défago'nun kendisi de akıl sağlığını, belleğini ve de ruhunu tamamen yitirmiş vaziyette sahneden çekilecekti. Yalnızca birkaç hafta, o da âdeta can çekişerek hayatta kalabilmişti.

Punk'ın öyküye katkı namına anlattıkları olaya halihazırda bildiklerinin ötesinde ışık tutmaktan uzaktı. Dediğine göre, akşamleyin beş sularında –ki bu vakit arama kurtarma ekibinin ana kampa dönüşünün yaklaşık bir saat öncesine denk geliyordu– gölün kıyısında önceden avladığı balıkları ayıklamakla meşgulken rehberin hayalete dönmüş siluetinin bitkin adımlarla kendisine yol bulmaya çalışarak kampa doğru yaklaştığını görmüştü. Belirgin bir kokunun hafif bir esinti hâlinde onun önü sıra kampa ulaştığına dikkat çekiyordu yaşlı yerli.

İşte o an Punk her şeyi olduğu gibi bırakıp çarçabuk evin yolunu tutmuştu. Üç gün süren bu dönüş yolunu yalnızca damarlarında Kızılderili kanı akan birinin becerebileceği bir sürat ve azimle katetmişti. Koca bir ırkın ruhuna işlemiş bir korkuydu ona bu uğurda güç veren. Tüm bunların ne anlama geldiğini biliyordu ne de olsa. Défago "Wendigo'yu görmüştü."

"Blackwood'un dehasının niteliğini tartışmaya mahal yok. Onun sıradan şeylerin garipliğinin altında yatanları yazıya dökerken sergilediği beceri, ciddiyet ve titiz sadakate kimse yaklaşamamıştır."

—H. P. Lovecraft

Tuhaf kurgu ve hayalet hikâyesi türlerinde çığır açan Algernon Blackwood, insanın duyguları ve mantığı arasındaki gerilimi kurcalayan, doğaüstü ile doğal olan arasındaki alacakaranlık coğrafyayı keşfe çıkan öncü bir yazar. Tıpkı *Söğütler* gibi başyapıtlarından biri olan ve 1910'da yayımlanan *Wendigo* ise yabanilik ile medeniliğin içli dışlı olduğu, adlandırılamayan dehşetlere gebe bir öykü.

Kanada'nın yabanıl arazilerinde geyik avına çıkan dört kişilik grup ikiye ayrılınca ilahiyat öğrencisi Simpson ile ona rehberlik eden Fransız asıllı Kanadalı Joseph Défago ıssızlığın ortasında, esrarengiz bir tabiatın içerisinde tekinsiz bir serüvene yelken açar. Ormanın kasvetli atmosferinde, önce berbat bir koku, sonra da kaynağı bilinmeyen izler ortaya çıkar. Korku, akıl ile mantığı sararken tabiatın yüreğinde gizlenen "bilinmeyen," varlığını usul usul sezdirme-y[illegible]aktır.

[illegible]anın çağrısı cevapsız kalmaz...

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786052 651605
/ithakiyayinlari
www.ithakiyayingrubu.com